



Acht ende dertich psalmen, met den ghesanghe Marie ende Zacharie

<https://hdl.handle.net/1874/35902>

Werk nr. 495

A L H T
E N D E D E R
tich Psalmē / met den
ghesanghe Marie ende
Zacharie / ouergeset
in Nederlantschen
dichte /
Dooz

Ioan. VVtenhoue.

Col. 3. b. 16.

Het woort Christi woone in v rijk-
belick / in allerley wijsheyt: leert en
vermaent malcanderen / mit Psal-
men ende lofsanghen / ende gheeste-
like liedekens / in ghenade / sin-
ghende den Heere in u-
wen herten.

Jaco. 5. b. 13.

Is yemandt in lyden onder u:
die bidde. Is yemant goets
moedts: die singhe
Psalmen.



De Heer haert die bloetgheterich sijn,
End die daer altijr mit bedruyghen
Om te gaen plegghen.

Ich auer op dyner ghenaden
Aelheyt, eensdeels aen my ghedaem.
Sal in dijn heyligh huys vry gaen
Tancbidden, door dijn tross beraden,
Oock brough end spade.

O Heer end God will my doch genen
Door dijn trauwe gherechtichert,
Om misse byanden will, gheleyd,
End bereyd my dijn wegh te deghen,
Voor all afwegghen.

Want niets vast is in hueren monde,
Huer heert is gaer beuynst, hurt af,
Huer kele is recht een open graf,
Huer tongh die weet oock vallen stonde
Al sineechens vonden.

Aerdryse O God, laetse vernallen
Van den raetslaghen die sy doen,
Verderfse om huerre swaer misdoen
Want sy sijn oproeygh ghevallen
Tegghen by allen.

End laetse alle brood sijn van stinken
Die sich gaer vertrauden op dy,
Laetse eewlich mit vruoghdstemmit vry
In dy brood sijn, mit den die dynen
Naem recht beminnen.

Want du bewinst veel goets, O Heer
Den gherechten mensche mit goed,
Du salc hem mit dijn gunste goed,
Euen als mit een schuld end speere,
Seer sijn betweeren.

Domine dominus noster.

Psalm. viij.

Dank mit een groote verwonde-
singhe, maecht hier geoot de wonder-
bare macht des Scheppers aller din-
ghen, end de groote goedigheyt die hy
heeft wilsen barmhertich tot den mensche,
den seluen hem schier ghelijch ghemaect
hebbende.

Op de Franchoysche wise

Mis God end Heer van grooten
werde

O Hoe wonderbaer is ouer die
ganse erde

Is dyne Naem? du hebst seer sijn ver-
hooght

Dijn heerlich bouen de Hemels hooght
Du heerst dat lof dyner stercke ghe-
grondet

We der kinderen end singelinge monde
End maecht daer door verslagghen end

beschawet,

Dijn byanden end werkers onbeschawe,
Als ich aensee, end aenshawe alle wo-
ghen

W'hemels, die daer sijn een recht werck
van deghen

Dijnt bingeren, de maen schijnende aen
breyd

End de sterren die du heest corbereyd,
So seg ich vast, verwonderd end aen-
dachtich:

Wat is de mensch dat du bist sijn ghe-
dachtich

Of wat is der menschen soon, dat du
braechst

Na he, end dat du sijn seige braechst.

Psalm. lxiij.
Gode by mi ghehelic heefftu hem
schoone
ghemaeckt, end heefft hem bereijet mit
der kroone
Der heerlijckheit, end heefft hem gheset
sijn
Ouer alle wercken der handen din.
Synen voeten heefftu hem ondes
wappet
Weschapen, end vinders, end geworpen
Onder hem de dieren die daer op riele,
Om haer werde te loechen, sijn gheset.
De voghels des luchts mit haer kl
gestemmen,
End de visschen des Meers die in breed
stroommen,
End wat in Meers weggen sijn w
sen heest,
En so was daer onder de water sweest,
O eerlich God ons Heer werd te
verreken
Woe wonderbaer end hal allerley eeren
Ja dese slaent, ouer de werelt dreydt,
Ja ouer al, doox dijn wonder, herbreydt.
Confirma me domine.

Psalm. xli.
Dauid begeerthulpe van God, booz
menghende sijn ghedone, ende nter sijn
wercken, die hy wercg bekent te sijn booz
God, boozghondende dat hy alle Afgode
wie haer, God aenkleuende, so verskeret
dat sijn ghebet verhoort is, dat hy God
dax woen dancht, sich verskerende dat
hy hem niet alleenlic hier af sal dancken,
maer oock van een meerdar ghehelic sae
pore

Psalm. xli. Fol. 4.
heyt achter de doot door de kracht des
berruense Ghesse, die hy opdelic booz
seyt, als het togheleyt wert, Actu. 2. Het
is enen Psalm inhoudende een booz
schijnunge van bidden booz de gheloo
nighen die daer quellen in desen leuen.
Op de franchoysche wijsse des selden
Psalms, Sow mooy, &c.
Eem my, O Heer end God in
dijn behoet,
Want in dy is gheleggen mijn
vertrauwen,
Dijn ziel seg de Heere met gode moet,
Du bist mijn Heer vol goedicheydt end
erantoen
Daerom behouffst du myner wercken
gheue,
Want alle macht ende dencht heefftu
alleene.

Tot den heylighen, end die naemaf
tich sijn
Op erden, heb ich enen lust ghekeren:
Juer ouer den komme straffe end pijn,
Die daer gaen tot afgoden end bywege,
Ick wil hueren bloetoffer niet genaken,
Noch huer name ooc nemen in de hant.
God is dat mijne deels end des be
kers mijn,
Du bist, O heer, mijn erfdeel tot gemeten
Dat my hoornwaer is teegheeygher sijn,
In een so schoon plaetse als men kan ge
weten.
Ja schoonske deel dat daer was ondes
allen,
Ja my sijn tot mynen deele gheualken,
Ick sal den Heer dancke dat hy my is
3 un Werk

Veraden heeft, om dese saeck v'aen-
mercken

Ja mijn niete boucht hy des nachts also
Dat sy my niet hindere v'goet te wercke
Ick heb den Heer my steets gestelt vooz
voeghen,

Hy houdt my ter rechte hant staende)
onbewoghen.

Daerom ghewis mijn hert s'ick seer
verblisde

Mijn ziel is vroo, ja mijn vleesch is in
rusten,

Wetende dat du niet reynigher tijde
Mijn siele salt in't graf laren berusten,
Du salt oock gheenderley wyse gehenge
Dat rotinghe aen dijn heylighe s'ick sal
menghen.

Mer du salt Heer, my aenwysen den
pad

Die my tot den rechten leuen gheleyde,
Want daer is gheen vruucht die kan ma-
ken sat,

Dan v'aenstien dijns sensshijns daer ick
op beyde

In dijn rechter hant sijn ooc alle tuedde
In rewichet, end allehande vruuchde.

Ad te leuant,

Psalm xrb.

Dit is een ghebet eens menschen ge-
preft van sijn sonden, end door de boof-
heyt s'iner byande, waer in hy bidt vooz
de vergheninghe s'iner sonden, ende int
ghemeyn vooz het gantsche volck, die
gharmherticheyde des Heeren grootma-
kende ende prussende.

Op

Op de Franchoysche wyse des seliden
Psalms, 3 top. mon. Wieu. 7c.

In ziel heff ick tot dy Heere

Mijn Heere ick hope op dy sijn,
Dat ick niet hoem tot onerre,

Ter hutecht der byanden mijn,
Want beschaemt sal doch niet sijn
So wie sijn hope op dy staet,
Maer wel, die den seluen pijn
End d'uck aendoet on oorsake.

O Heer wilt my dyne weghen

Ghenadelich maken kondt,
Onderwist my rechte te degghen
Oock dyner voecipaden grondt,
Leyde my in de v'roerheyt reyn,
End leert my O v'rooigheachtede,
Want du mijns heyls God alleyn
Eist, daer ick daghelix op wachte.

Wilt doch sijn ghedachtich wesen

Heer dyner barmherticheyt,
End dyner goetheyt ghepreisen,
Die du vruyckst van ewicheyt.
Mynre ioncheyt sonden niet
Ghedencht, noch myner misdaden,
Syt mins ghedachtich niet bliet
Na dijn goetheyt end ghenaden.

De Heer is goet bouen maer
End gherecht in alle doen,
Daerom hoert hy de berlaten
Sondacs, op de rechte baan.

Den saerhmoedighen maecht hy
Dat hy een v'roon leuen leyde,
End den seluen leert hy biff
Synen wech, oock met bescheyde.

Enckel waerheyt end ghenade
Alle o' Heeren weghen sijn,

A h Den

Den die handen hoech end spade
 Sijn hond end tuchmissen sijn.
 O Heer God om dijns Raems wil
 Vergeef my bid ick mijn sonde
 Die ick ghedaen heb met moetwil
 Want sy waer seer groot benonden,
 Sy wie den Heere hoor ooghen
 Sal hebben in desen dal.
 Wy sal hem openlick ooghen
 Wat tuch hy bekeisen sal.
 Wy sal schoon is rusten sijn.
 Mer dat syne in desen leuen,
 Sijn saer sal tot erue sijn.
 Deerd besitten daer heruen.

De Heer wiltschone opgebaven
 Sijn herborghenheyden den
 Die in syner bresel booztuacen
 End maecht hond sijn hond tot hen.
 Wy ooghen in allen heere
 Sijn tot den Heere ghevendet
 Want mijn veeten so wannges
 Sy verstricke sijn by ontwender.
 Wende dy doch tot my, O Heere,
 End wylt my ghenadich sijn
 Want ick beghekommer seere
 End ben in den drucke alleyn
 Want in mijn heeten angien groot
 Die groeyen so lanche so meere,
 Frenge my dan wt deser noot
 Door dyne ghenaden seere.

Siet aen mijn druckighe sake
 End d'anner dat my aenkleefe,
 End al mijn sond die doosake
 Wer kan is, doch my vergheef.
 Hebt op mijn byanden merck
 Die daer sijn groot in gheval,

Die doch inehate seer sterck
 Wy hater all te male.
 Hoedt mijn ziel, end wylt my byden
 Dat ick niet worde beschaemt,
 Want ick vertraut in die liden
 Heer op dy, alsoor betraemt,
 Redelicheyt hante my
 End recht, want ick op dy wachte
 O God waecht Iherl byjn
 Van al synen drucke ontsachte.

Judica me Domine.

Psalm. cxvii.

Dauid profeteert van sijn gorde con-
 sciencie, tegen sijn byanden, sich ganssch-
 lich engheneude toe Godes dienste, wate-
 den hy bid dat hy hem terware, end era-
 greus, eer sijden houden, bodsijende de
 groore straffe die God doen sal ouer, de
 God loofen die daer berducht sijn. **W**et
 is een d'salm bequaas hoort den die hanc
 berducht sijn onder de Afgodedieneren
 Op de Franchoosche wise des selfs
 den psalms, Seigneur garde,
 Heer hoede my men recht,

O Want ick heb recht end sterck
 Schewandit hier opter erden
 Ick heb op dy mijn hope
 Ghewilt, dies ick verhoep
 Dat ick afte betweecht sal wordet
 O Heer ick bid de dy,
 Wilt recht berhoenen my,
 End my verhoeken te deghe.
 Min nieren end ghedachten
 Onderforcht niet aendachten
 End daer toe alle mijn weghe.

Psalm cxvii.

Want ich heb dijn goetheyt
Op booz ooghen ghelept,
End wandle in dijn waerheide,
Ick pleech my te vermaiden
Van liecheuerdighe lieden,
End van den beuyniden mede.

Egheselschap der boosfen
Haet ich, met Godloosfen
Wen ich noch nemmer gheferen.
Ick sal wasschen mijn handen
Met onschult, end omranden
Dyner Altaer onnermeten.

Op dat ich mondelick
Dijn lof konde end ruyckelick
Ucrtelle all dijn wonderdaden,
Dijns huyses woonting heere:
Lieve ich, end dyner zere
Huer, daer du woonst dijn ghenade.

Op niet den boosfen niet
Laet vergaen, noch my met
Wen die na bloesforing dencken,
Die daer hebben booz handen,
Schalckheyt menigherhande,
End de rechte hant vol ghespencken.

Maec ich wandele hyn
Met onschult, verlost my
End wilt my guade bewyisen.
Hymen boec is vast seere,
Daerom sal ich den heere
Oock in der Sheemeynte prijfen.

Dominus illuminatio mea.

Psalm cxvii.

Dauid verlost wt eenich groot peccen
kel, berickert sich seer van Gods goethtz;
welcken hy bidt verklarende syne waer-
licken

Psalm cxvii.

Ps. 7.

licke roet, verseker dat hy sal verhoort
worden. Het is eenen bequamen Psalm
booz den armen gheloonighen, die God
verlost heeft wt der vervolghinge, end
die tot de Gemeynthe Gods gekome sijn.

Op de franchoysche wijsse des selfden
Psalms Le Seigneur est, &c.

E Heer is mijn licht, dat my hi
D gheleiden, End mijn heyl,
Uoos wie soude ich vreesen my,
D'Heer is mins leues kraech, my te vee
meyde, Uoos wie soude ich my schric
ken, so gaer vut, Als worden de boos
se krichswijse opstaen, Teghen my, sy
die mijn byande sijn, Om mijn vlees
te beteten, met gheptin, Sy souden
stuyckelen end vondergaen:

Wen ich schoon ware van eenē heere
braechte Belegheit, so vreesde mini
heere gaer niet, Wen my aensode een
sachsteyde groot van machts, Noech
soude ich verhoppen, in sulck verdriet.

Ick heb een dinck vanden heere be
gheert, Welck ich noch meer van hem
begeeren wil, Naemlick, dat ich blijs
in s'heeren huys stil

Alle de daghen mins lenens op eerd.
Op dat ich mach aensien end sijn aen
schonwen. De rieclicheyt des heeres
schoon end frisch, End in syne Tem
pel, hijsich opgeboutwen, Schonwen
waer daer aen te schouwen is.

Want inde dach der regenheyt sal hy
Op wel verberghen, in der hute sijn,
End bedeckt handen aen een zijde sijn,
End

End my op een sekerzofte stellen zal.
 My doet my gaen met de hoofde vee
 heuen Quet mijn byandē, die my om-
 slaen, Daerom wil ich hem in zijn hū-
 te opzheuen Offer, Gode oock eenen
 lofsanck aemaen.

Wanneer ich dy, O Heer, anbedde bij,
 Genadelick my doch achhooren wil:
 Wanneer du salc my hoor. en roepen sijn,
 Genadich zijt mijn, end bea'woort my.

Ich heb van mynē herte wel vernomē,
 Als in dynen Naem, segghende tot my:
 Soect mijn aēficht, alsoot' betaeft dē vrs
 mē, Du sicut nu, Heer, dz ich'r soekēde sy.
 Uebericht niet hoor' my dat aenghe-
 sichte dijn, End in dynē roem my niet
 verloor, Du bist mijn hulp ghetweest
 in alle noot, Uerlaet my niet, O Heer,
 end Heyland mijn.

Want mijn vader ende moeder heb-
 ben beyde. O verlaten, maer de Heer
 gegent my an, Leert O Heer my dynē
 wech met bescherde, En doet my nū
 hoor' op de rechte baen.

End dit om myner laegleggeren wil,
 Gheeft my niet ouer der moet welluheyte
 mine byandē, Ualsche tongen mit kyspe
 Sun opgeslaen stract regē my seer veik.
 Ten ware gewest dat vaste behopē
 wat ich had, des Heeren goeters te sijn
 Inder leuenden eerd, ich waer versopen
 Vanden droeffalen die my sijn geschuen.

Horpt dā op den Heere in geduldichz,
 Laet dy des lanchtocuē's beriditē niet,
 Wijn heet twoude sterck in alle verdriet,
 End op s' Heerē soekōst duldich' d'ere.

Ad te domine clamabo.

Psalm cxvij.

De Propheet tuerlic bedroeft sijnde,
 ouer dat hy sach Gods Name ontceert,
 door de Godloosen, begreeter van ontsa-
 gen te sijn: est toep' ter regē hen, daer na
 is hy beresheit, dat hem God verhoort
 hreft, welck' hy beueelt allen geloouigē.
 Op de fremdhoysche wijse des selfden
 Psalms, O Dien que te.

Heer die daer bist mijn sterotse
 Ic roep tot dy, daer op ic troste,
 Wilt dyn oore hoor' my niet slop-
 pen, So du dynē mont niet doet open,
 Ich sal den ghelick sijn (kurt af)
 Diemen daer te schierende int' gras.
 Wilt mijne siem bede, sonder slootich,
 Wanneer ich tot dy roepe verhooren,
 End wanneer ich verheff mijn handen
 Tor dijn weylchdom, my niet schanden
 Den Godloosen wil niet toe doen,
 Noch den die met luste hoos doen.

Die daer wel monclich spreke vrede,
 Maer haer heer spreect quaet en onrede,
 Gheeft hen, Heer, na hare misdaeden,
 End na d'erechē't haer aenslaghen,
 Na haer hātwēer geest hē doch schou,
 End verohelt hen den rechten loon.

Want sy hebben des Heeren tuerckē
 In haer herten niet willen mercken,
 Noch bemerck' her tuerck' syne handen
 Wonderbaer end niet' d'erbunde,
 Dy salc also te gronde slaen,
 Dat sy nemmer sallen opstaen.

Danc sy God, die nu als oock steden
 Verhoort heest de siem mijns ghesredes

Psalm xxx.

God is mijn heichte end mijn schilt reyne:
 Gyn heer verrout op hem alleyne:
 Hy is mijn hulp, dies ben ich blif,
 End sal hem oock lof singhen blif.

God is ons sterckheyt met gheualde
 End een heylsaem heicht zyns gesalide
 Bewaert dyn volck, Heer, sonder sneuk,
 End spoed dynen eruen wilt ghenen,
 Weydese deghelick ouer veyde,
 End verhefse oock in ewicheyt.

Exaltabo te Domine.

Psalm xxx.

De Propheete danct God dat hy hem
 wt doots noot verlost heeft, vermanede
 alle gheloouighen het selue te doen end
 te bekennē woz zyn exempel, hoe saecht-
 hertich dat God zy tot de synē. Daer na
 bidt hy hem end belooft synen lof te sin-
 ghen in ewicheydt. Tenen bequamen
 Psalm om God te prysen, na de veruol-
 ghinghe.

Op de Ouerlantsche wijsse des xxijf.

Psalms, Waer God ons niet, &c.

Heer, ich wil hoch prysen dy.

O Want du hebst my verheuen,

End mijn byanden ouer my

Niet byllich laten wesen.

Gyn Heer mijn God van herten blif

Ick heb vast gheroepen tot dy,

Du hebst my heyl ghemaket,

Heer du hebst wedereroepen sijn

Mijn siele vander helle,

End gheroghen dat leuen mijn

Wt der dooden gheselle.

Singhet den Heere ghy die bloot

Sijn

Psalm xxx.

Fol. 9.

Sijn goetheyt bekenne, end maect groot
 Sijn heylighe ghedachtenisse.

Want zyn roem hoertoulich is,
 Daer sijn ginst duert seer langhe
 Sauons loet wel d'wrenē, mer seker
 Smogghens vuerchd met ghevanghe.

Wanneer ich was in goeder spoer,
 Ick seyde in my seer wel ghemacder,
 Ick han niet de wechte warden

Heer du heest mijn berech sterck ghe-
 maect, Na dynen goeden wille,
 Waer als du berecht din aenschijn maect,
 So tuert ich verstaucht stille.

Daer riep ich, O Heer dy vast aen
 Gyn gheuedr, mijn God, dy ghedacu
 Heb ich mer desen woorden

Wat niet sal in mijn bloet doch zyn,
 So ich int graf meer dalen?

Sal dat stof dy bekiden sijn?
 Of din trouwe verhalen?

Waarvoor my da, mijn God end Heer,
 Wilt my ghenadich wesen seer,
 End my behulpfaem wesen.

Du heest in geeste vuerchd mijn leyd
 Wy betandert niet wech den

Den sack heesttu my afgedeyd
 End my begaer met vuerchden
 Dus sal din eer besonghen zyn,
 End mer beswoghen, Heer God mijn,

Danc wil ich dy streis segghen,
 In te Domine speraen.

Psalm xxx.
 Dauid omringdelt van Saul indre
 moestene waan, so beschreuen is i Sa-
 mul 2; beschijnt teudich de groete vee-
 dychinghen der gheloouighen. Daerom

B in

In beghinne woep hy vier oft vijf gods
 te roepen wt, thoonende het wercke pe-
 tichel daer hy in is, end synen ramme-
 lichen staet. Daer na roept hy toe: erom-
 me redden sijn vanden. Synelick, hy
 hersekeret sijn op de goerheyt Gods, ver-
 manende de ghelouigen hem te volgen.
 Eenon Psalm seer trefseuck in grooten
 bedruckinghe.

Op de franchoyse wisse des selfden
 Psalms. Jay mis en toy mon ac.

Ik heb in dy gheset mijn hope,

3 Betwaer my dan O Heer,

Aan ewighe onseer.

Wilt my, also ich vast verhope,

In den gherechticheyde

Uelossen onuerbeyden

Weycht dijn oore, O Heere gepresen,

Tot my stracks, end haest dy,

Om te verlossen my

Wilt my een stercke steencots wesen

End een sterck slot ghevoerden,

Daer ich seker mach werden.

Want mijn toelucht end sterckheys

Heere Du bist om dijn Naems wil

Cloeret my end leyde my stil.

Wilt my doch vanden strick afheeren

Den sy redden my berghen,

Want du bist mijn beschermee.

Wienes Gheest ich gancschlick beuelis

In dijn hant, verlost my

Heere God oec waerheyt vast.

Ich hate van herten so vele

Als doen onnutte dinghen,

Mijn hope ich dy toeluchinghe.

Ich

Ich sal vrolick sijn sonder treuen

In dijn barmherticheyt,

End groote goedicheyt.

Wannier ich sal komen bespueren

Wat du d'ooch heeft ghewent ee

Ouet mijn siele ellenden.

Niet reckerde dat ik sou vallen

In mijn vanden behdr.

Die my daer foecht ter schand.

Ware mijn boeten sy na gheualen

In't stric. Jhallende int' beyde

Op dat ich my verneide

Wre bewijse aen my dijn ghenade,

Want ich ben nu in noot,

Door angst en ouergoot.

So dat door vroufnisse gherade,

Op d'ooch berdwijn end d'ieuen,

End de byrck daer verheuen.

Door sinere is mijn leuen versteren,

End mitn Jaren sijn seuen

Om swaer' sichten bergaen.

By, mit myner sonde heeft bestoken

Mijn sterckheyt, end mijn beuen

Sijn doer woerden en eteren.

Ich ber een rechte smaect: ghedeggen

Mynen vanden al.

Mijn buenden een ghehal

End nabueren. Die my enteghen

Daer komen op de strate,

Die blien van my mer hare.

Myn heeft my ghefelt buyten herten,

Gheluck die daer sijn doer,

End als een ghebroken pot.

Sy hebben int, my re bescherten

Smaect aenghedan, hel' burchten

Ich ben ghewest, end sichten.

Wang

Want sy hebbe geraetslascht (Jamers
 Doewel qualick beracn)
 Wy na diezen te staen,
 Daer Heer ich hope op dy by namen,
 End segghe doch dy te wesen
 Quin cenich God ghepreken.

Mijn leuens loop is in dijn handen,
 Verlost my van der hande
 G'nee stercken brandt.
 End van den die my (mits haets zwaerde
 Allesin zunde eneghen)
 Veruulghen alle w'ghen.

Laet ouer dynen knechte lichten
 Dijn aenschicht, maectt my heyl
 Door dyne goetheyt veel.
 Heer laet my, door schande, niet swichtē,
 Want ich mer baster hope
 Wy echnarich aenroepē.

Laet auec de Godloosen wordē
 Te schanden end bergaen,
 End ston in de sul gaen.
 Die lueghenralich door houcerden
 Met een berachtich comen
 Daer spricken vanden bazemen.

Och wat groot goet heestū dē geneē
 Die dy breefen bereyde
 Hier end in ewicheyt
 Och wat groot goet berey sin dencken,
 In der menschen aenschouwē,
 Die op dy vast betrouwen.

Du verberchise in dijns aengesichtes
 Ue-oughenste, om den wil
 Ue-psichighen moedtwil.
 Du verberchise in dijn harte dichtes
 Om te van klapperyen
 End balsche song te zeyen.

God sy lof, want groote ghenade
 Dy heeft ughedaen aen my,
 Als in een stadt seer vru,
 Doe ich bloode met breefen beladen
 Ich seyde, ich (vol ghebreken)
 Ben booz dijn ooghe besien.

Nochtas du heest mijns biddēs stemme
 Verhoort, wannēer ich vru
 Ghefcheyt heb, Heer, booz dy,
 Ghy bromen end van heeren temme
 Hebbet dan lief den Heere,
 Vol van ghenaden teere.

De Heer beschermt de gherechten
 End sat den grootsthen schoon
 Ue-ghelden haren loon.
 Siet manlick end stantnaste knechten,
 Dy sal v'heret beneffen,
 So wie op hem hoeyt vaste.

Dicit Dominus Dominus meo.

Psalin. Cc.

Daudt singt van den koninkrijckē
 Ch. ist, welck daer was in Sion end vū
 daer souden boozt komen tot den eynde
 der eerden, end sat achtereulgen tot dae
 Christus al ghemeyntlick aenghebeden
 werde, end dae hy zyn vyanden gemaect
 hebbe tot een boerbanck syner boeten.
 Op de franchoyche wisse des selfdē

Psalms, L'omnipotent, &c.

De Heer die heeft geseft tot my
 D'nen Heere, Sei dy so langh
 tot myner rechter hand, Dat
 ik tot dijn boerbanck stelle end bereere,
 Dijn v'randen, die dy doen wederstande.
 De Heer sal dyner kracht slaf schoon
 senden, Heer berce van Sion, oock

Psalm. Cx.

akeer breec. Wy sal sijn, mit deess woorden, tot dy wenden, Heesich midden onder dyn handen waerd.

Dijn volck sal mer gauen bytvulligh wesen, Wanneer di dy cierlick verroopen salt, En als de daw smorgens dich is gheresen, Dijn troeg, in dyn handern hoorz komen sal.

De Heer die heeft gheswoeren, met aandacht, End her sal hem berantwen nem mermeer, Du bist eewich Puesser ralen gheslachte, Na v'oordenuigh welschijdes, met eer.

De Heer die staet dy altoege ter zijde, End sal dy doer, in doer goet onderstant, En in synen tooren sal hy bestuden De koningen, end slaenst booz de hant.

Wy sal ouer de heydenen doen waken; End maken't altoes vol lichamen door; End de hoofden sal hy te vallen maken, Die daer hersche ouer veel lande groot.

Wy sal gewis wt der drauffalen behede, Dunchen, deswile hy ouer wach sal gaet, Daerome sal hy oock sijn hoest opschede, End berheffen boue des hemels schoon.

Beneditam dominum.

Psalm cxxiiij.

Danid enuloden van Achis, als he schreue is i. Sam 21 d'lyre besen d'salm, welcke als vele sentencien is datende, als hy heren heeft, grootmakende daer in de voorscheruyde Gods ende sijn mildicheyde tot den die tot sijn harn hericheyde haren teulucht nemen, bermaent oock alle mensche tot liefde ende gheffentghe der godsalicheyde.

Op

Psalm. cxxv. fol. 12.

Op de Franchoysche wisse des sefsden Psalms Jamais ne cessay.

Ch'wil steets den Heer vry

3 Duffen, sijn lof v'aller stont

R'richel wesen in myne mont,

So lang als ick hier zy.

Dijn ziel sal haren rom

In God hebben, Die v'ancerst sijn,

Sulc hoorende sullen sijn

Sich berheughen daerom.

Maech doch geout end bekent

God den Heer van herten reyn.

End laet ons louen int ghemeyn

Synen Naem excellent.

Ick heb den Heer ghesocht

End hy heeft my verhoort seer sijn,

End wt allerley breefes pijn

Verlost end wtghebrocht.

Wie hem v'anschouten hoemt

Die sal gheuis werden verlicht,

Daer beneuen sijn aenghesicht

Sal mer werden beschaemt.

Wie daer is onderducht

Roepende tot God wert verhoort,

End wert brocht wt den angst boort

Tot v'zucht den ongheducht.

S'Heeren Enghel omshant

End mer bollewerken beuyde

Die den Heere d'esen altye

End vercheerse gamsich.

Smaket doch end aenschant

Doer v'and' elick dat de Heer is,

Och hoe gheleucksalich is hy

Die op hem vast vertrawet.

Hebbet booz ooghen sijn

Den Heer, ghy die sijn heylighen sijn,

Wij

Want

Psalm. cxxviii.
Want ghebuech hebben sulen mi
Die hem bresende sijn
De Leentwen sullen loef
Hongher in den end gaore noed,
Maer die daer soeken den Heer groot
Den niets ghebuechsal.

O kinderen, hoemt tot my,
End wilt uwe oore sluyten niet,
Ick sal u leeren met der hies
Des Heeren bresende vuy.

So wie begherich sijt
Een hoortwillich leenen te bliuen,
End in gherusticheyt te sien
Uet goede daghen wech:

Uoer d'boose alwech beleyd,
End verhaedt dijn tongh allestijns,
Laet dijn lippen spreken gheensins
Bedroch, yemandr tot leyde.

Uan d'boos twich ende affsa,
End doet goet met alle bescheyd,
Onderscheit ooch de vuedsachicheyt
End volcht deselue nae.

Des Heeren ooghen sijn
Op den gherechtighen gheslaen,
End sijn ooren sijn opghedaen
Haren ghebeden sijn.

Dienstbin des Heeren is
Ouer alle misdades quaet,
Om tot te roepen met der daet
Ue erde haer ghebachtens.

De gherechtighen freisch
Roepen tot den Heere, die is erboort,
End wt alle haer verdrieten hoort
Uerlostse bin ghehoort.

De Heer is den na by
Ue eens ghehooren hietes sijn

End

12
Psalm. cxxviii. Col. 13.
End die na den gheest sijn te ghe,
Helpt hy ende seltsse by.
Uet lamwar end verdriser
Den gherechten mensche ghemoede,
Maer God maect hem wt al, wt spuesse
Los, end verlaet hem niet.

Hy bewaert sulchen man
Alle sijn ghebrenten so by,
Datter niet een, hoe hieyn het by,
Ghebrouken werden kan.

Maer de godloose sal
Dooz sijn eyghen boosheyt bergaen,
End wie haet den gherechten man
Die sal komen tot dal.

Die Heer loft end befrist
Sijne knechten siet die op hem staen,
Daer sal ooch is niet een bergaen,
Die op hem berhoert by.

Diet inistma.

Psalm. cxxviii.

Dand veruondert sich ouer de groote
te goetheyt Gods, die daer so berbreyde
is, datse ooch de godloosen (die hier be-
scheuen werden) geuoelen: daer na seyt
hy datse de ghelouaden is sonderheyt
geuoelen, biddende God dat hyse tere ge-
duerich sijnen tot den gherechten die dena
kennen, ende dat hyse beware voer het
getwelt der godloosen, waer haer hy den
hal boosheyt.

Op de Ouerlantche tussse

Dooz Adams val is ic.

E boosheyt der godloosen my

W Bewaert in mynen heeren.

Dat geen goduerse by hem by.

W W W

Hy kan gheen goet bedencken,
 Want hy siet bra
 In d'boos come so,
 Datmen hem gants moet haten,
 Daer toe gheuis
 Mer dan quaet is,
 End bedroch zins monts praten.
 Hy wil gheen leering enen aen,
 Om zyn leuen te dwynghen,
 Hy trecht in zyn bedde bootaen
 Snoodicheit te volbranghen,
 End lief onstieche
 Den wech onrecht,
 Dien hy betreect te degghen,
 Mit herte end daet
 Haet hy gheen quaet,
 Der goede alre enteghen.
 O Heer, dijn goedicheyt ghecrecht
 Ooch tot den Hemel schoone,
 End dijn waerheit de wolcken raeckts,
 Ja ooch des hemels throone,
 Dijn gherechticheyt
 Weert ouer breyt,
 Als Gods berghen beuonden.
 Dijn raden sijn
 Te achten sijn,
 Enen als diepe afgronden.
 Du behoudst Heer, seer booslechtbaer
 Den mensche end ooch de besten.
 Ich hoe is dijn goedicheyt kostbaer
 Tot denen allermeesten
 Die daer steets by
 Betrouwen dy,
 End in dyne wercken schadaer
 Sy sullen sijn
 Van dyns huys sijn

Over

Overalocden verfadent.

In salste bedrencken gheuis
 Van dyne wellusten beken,
 Doorbronck des leuens by dy is,
 Wy sijn alre (sijn aenstehen)
 In dijn lihe Heer,
 Dijn goedicheyt teer
 Wend tot den die dy kennen,
 De gherechticheyt dijn
 Wilt tot den sijn,
 Die rechticheit zyn, wemmen.
 Dat my gheenins ghenaken doch
 Der hooneerdighen doeten,
 Dat der godloosen hande ooch
 My van mijn plaets niet slooten.
 Die daer boos doen,
 Hoe sterck end hoen,
 Sullen gheuwilich vallen:
 End door aenstoof.
 Ghevallen bloot,
 Sullen bliuen vernast.

Nost emalast.

Psaln xxxij.

Danc vermaent de Godsalighen dat
 sy sich niet verwonderen, noch laten be-
 wegghen, ouer den grooten booshoeds
 der Godloosen, nademaect hy hoort wi-
 lich is, ende dat hen de dert erfenis is na-
 hende, daer ter contrarien den viscomen
 ende gherechten niet quades kan ouer-
 komen, noch in desen leuen, noch hies
 namaets.

Op de Franchoyse wisse des
 selfden Psalms, De sola
 fische aere.

Cooren

Oren dy niet so bin in desen le-
Tren, De boosen sijn dichmael
 in spoedicheyde, Bende niet
 den die sijn tot boos begheuen: Want
 sy sullen stracks veruallen tot leyde,
 Enen als hay werden sy afgehouwen,
 End als groen gras verwelckert ouer
 bende

Beraut den Heer, end daer toe dag
 gae gheeren, So sal du dat erdijck
 bewoonen sijn. Du sal dy oock wel se-
 kerlick gheueeren. In den Heere sal
 dijn belofing sijn, End hy sal dy, na
 dijn herten begheeren. Wat du be-
 houffst gheuen met blinde aensichtin

Leg op den Heer km alle dyne weghe,
 Beraut hem vast end na den woensche
 dijn Hy sal dynen wil volbrincken te
 beghen. Dijn gherechticheyt sal hy als
 sonne schijn. Stellen, end dijn billich-
 heyt doen verschijnen als de maech,
 in synen klaren schijn.

Wacht op den Heer, boer in stillheyde
 dijn leuer, Bezoef dy niet ouer den
 grooten poer Der mensche die sijn toe
 boosheyt begheuen, Laet dynen toorn
 bedwing dyne moer, Dynen uer laet
 dy niet so be weggen Dat du dat boeg,
 na hure exempel, deest.

Want de boosen sullen vercoreyt woe-
 den, Die ouer op de Heer duldich staen,
 Sullen bestieren de volheyt der erden:
 De godloose sal so haestelick vergaen,
 Dat, so du sijn plees wilst onde-
 souchen, Daer wert gae niet boor han-
 den op de hoer.

Dese

Maer dat erreck de sachtmoedigher
 sullen Bester dan end byre alle noot,
 In vrede goet sijn mit vrede vernu-
 len, De godloose sal wel aenslaghen
 groot Teghen den gherechten doen
 end aentenden Oock ouer hem inces-
 sen de tanden bloot.

Maer God die Heer belacht hem kijn,
 niet schand, Want hy kan sijn mit spe-
 nes ooghen schoon, Dat de dach sijn
 veruallens is boozhanden: De godbloo-
 sen recken wat huer sweert hoer, End
 spoemen hieren boogh teghen d'iken-
 den, End soucken die daer recht leu-
 te doen.

Maer huer sweert sal gheuis haer ey-
 ghen herte Doorgaen hoe loos end li-
 stich sy oock sijn, End haer boogh sal
 datween ghebroken werden, Dat wey-
 nighe dat daer bestree sijn De gerech-
 te, is beter dan de grooter haen Wee-
 te, is beter dan de grooter schijn.

Want de armen end de kraecht der god-
 loosen, Sullen werden gebroken, met
 de Heer Sal de vromen hoerden onder
 de boosen. Oock weret hy door sijn ha-
 derlichheyt teer, De bequame sijn der,
 die broedlich leuen, End haer erf blifft
 ewelich in allen heer.

Sy sullen niet in booser tijt tot schand
 den Komen, end sy sullen sijn be-
 staen, Wanneer daer sal hongherende
 sijn boozhanden: De godloosen aen
 sullen vergaen, Gods vanden sullen
 noch geslacht werden, Als lammesvet,
 als roock herwinden saen

Dese

De boosdader ontleent, end niet bes
zalet: Maer de vrome betuyft d'arn-
heerichheyde: Waer mit hy steeds synen
naesten onthalt, Want die daer slaen
en wodes gunsticheyt, Sulle vertruck
huy bestren met vrechden, Sijn ver-
uloockten sullen vallen tot leyt.

De ganchen des vromen beseyde de
Heere, Den seluen doende altydt goet
onderstand, End zins leuens handel
gheualt hem sere, So hy sich van val-
ken niet misden kan. Hy darf geen sijn
vreesen door onderlijnen, Want God
die houdt hem steeds by der hant.

Ick ben gheweest ionck, end ben ondt
gheworden, Heb den gerechten niet ver-
laten ghesien, Noch zyn jaede na broef
srechen ralle oorden, Doet betuyft hy
wel daer aen alle liden, Gheeft en leent
wat, doch rijckliks oncruloeren Sijn na
homeers alweghe kammen sien.

Wijck van dat quaet, end doe goet son-
der misden, End de Heere sal dy de ge-
nade doen, Wat du bliuen sal oec vee-
wighen inden, Want hy betaelt geen-
sins die daer warden, So sieft hy te
rechte, end salte eerwlich bewaren, Maer
der boosen saer sal gantslick vergaen.

De gerechten sullen dat eerrijck schoo-
ne besitten huy, als haer erfue on ber-
driet, End daer in noch eerwelicken sijn
woonen, Des gherechten mont spreect
doch anders niet dan wysheyde klare,
end zyn tong alleweghe spreect niet
han dat recht is, niet alle dier.

Want zins Gods Wet in zijn heere
beruyft,

beruyft, Werhamen sal zijn voer stant
uastich zyn, Wat wech dat hem v'aen-
uerde emmer luster, De goddoste mit
al dat wesen zyn, Den gherechten be-
spyer alleweghen, Om te brenghen hem
in des doodes pin.

Maer God sal hem niet laten in zyn
handen, Noch laten om eenighet boos-
heyt wil, Hem door v'gericht vertou-
nen v'hyner schanden Hoep op God, op
synen wech wachre wil, End hy sal dy
verheffen op der erden, Du salt oec sien
der boose verderf sal.

Ick heb ghesten den boosen sich sterck
dragen, Optwasende in groe heyt seer
hoock end bryt, Tuen als een lautwer-
boom wtgheslachten, Waer na booz by
gaende mit haefscheyde, Was hy daer
niet meer, ics sochte hem mit vlyte, Oec
woude hem niet binden na den affheyt.

Will een oprecht wesen altoech aen-
uerden Samps billichheyt, so wat dy
werdt bestaen, Want vrede sal sulcken
mensche ghe worden, De misdaders sul-
len re gronde gaen, End veynde des
godnaesen sal oech wesen, Dat sy sulke
seer isammerick vergaen.

Der gherechten heyl is van God re bee-
beyden, Hy sal hen zyn hare bestherme
groot, End haer sterckheyt in tijt des
regenbeyden, Hy salt helpen, end ver-
lossen in noot, Lant den boosen, end salte
sijn bewarn, Om dat sy op hem be-
roouwe hebben bloot.

Womme ne in furde,
Psaln xxxvij.

Dant

Wand hebden de pestilency ofte een
 wighe andere groote sweren in de huy-
 pe, beklachte sich daer over tot God, o-
 uerandes de grootheyd der pijnen, des-
 ghelijc oock het afgaucken syner bren-
 den end de waerdicheyde syner vyanden,
 begheere eenlick de bystandicheyde
 Godes.

Op de Franchoysche wisse des
 selfden psalms.

Let wil my, in dijns grims
 straffe,

Niet bestraffen,

Om myner bertreding wil,
 Din toorn, dien ich heb betwecket,
 Doch bereckeret,

Wy daer in niet straffen wil
 Want dyne pijlen end klooten
 Wigheschooten,

Steken seer diep in mijn lijf,
 End dijn hant herafghesegen,
 Is ghelegghen

Swaeer op my, end duchte my steif.

In mijn vleesch weert niet beuonden
 Ongheshonden,

Om der ongheden dijn,
 Mijn beenen zijn mit onluste
 In onruste,

Ouermits de sonden mijn.
 Want ghewissich mijn doofsheden
 Zijn veel scheden,

Hooghe bouen mynen hep,
 End zijn als een swaere packe,
 Dooz my swacke,

Onmoghelick vouden op.

Mijn sweeren hol stauchs beuonden

End

End gheschonden

Sijn, ouermits mijn doofshede.

Uetkromt end berdencht ich trede,

Met ontede,

In swarten schijn, door droofshede.

Want mijn huepen zijn vol seern

Met onceren,

In mynen vleesche is gants niet.

Ich bin en so grooten hommer,

End sulc lamme

Wat ich buesche tot hert berdencht

Heer, dit kienst al mijn begeerte.

Mijn suchtsinerte

Is booz dy derbozghen nicht,

Thert klopt my, ich ben re deghen

Krachtloos ghedeghen,

Myner ooghen klaerheyt swaiche

Mijn vanden end mitghesellen

Sich rechte stellen

End ouer mijn slagghen staen.

End die daer waren mijn naesten,

Sich niet haesten

Wy te helpen were ghestaen.

End die na mijn ziel haen dichte

Wy te stricken,

Met lusticheyt soecken sy

Met quaset spreken sy erch dencken

End bedencken

Waechtlic bedroch tegen my

Maer ich bin als doof gheworden.

Tot haer woorden,

End als ghehoofloos doofwaer,

End eenen stomme gheleken

Sonder spreken,

Wel ich mynen mont bewaert.

Ich bin als een doof mensch worden.

C

End

End antwoorden
 Die mit synes mont niet haer
 Maer Heer op dijn hulp ick wachtte,
 Ick beewachte
 Mijn God een antwoorde hier haer.
 Op dat sy sijn niet berueghen,
 End beehoogen,
 Ouer eslippen misijn boots,
 Want ick bin bereyt tot sijncken
 Oock misjn lincken
 Staen my alstijt in't ghemoed.
 Want ick mijn boosheyt van berten
 Sonder scherten
 Bekenne, end mijn sond my quelt.
 Daerentusschen mijn byanden
 Ueelderhande
 Sijn fraey sterck end ongheuele
 Die mit haer teghen my teghen
 Sien Conrechten,
 Sijn volwassen end ghegaght
 End die booz goet, quaet bevalen
 Op so onthalen,
 Om dat ick stuenen na goet.
 Wil my dan in desen staer
 Nier beclaren,
 Dat bid ick, mijn Heer, mijn God,
 Wil van my niet verre wyschen
 Sus bekwischen
 Woet ick haest in dese noot.
 Kom my dan alhyu te baten
 Sonder laten,
 Mijn hope op dy alleen steit,
 Tot mynre hulp haest dy seere,
 O mijn Heere.
 End God myner salicheit

Dixi custodiam.

Psalms xxxix.

Dauid blinckende booz Absalom, end
 gheuloecht van Semei, so beschreuen is
 2. Samu. 16. in de stede van sich te wies-
 sen, acnmecht door zyns staers becan-
 delinghe welckerley iammerticheyden
 onderwoopen sijn. in de grooiste deese
 weelde, ende bekent dat hem die ber-
 ouer van hoogher roecheins, om sijn
 sonden willen: waer van sy begeert ont-
 fleghen te sijn. Genen psalm van groes-
 ter leeringhen booz den verdachten.

Op de franschuyche wyse des selfs.

Den psalms, Jay der en moy se.

Ch heb in my geseyt, niet onde-

J dacht, Ick wil op mijn weggen
 Ickel nemen acht, Dat ick niet
 sondighe veenigher stonde Wit mynre
 tong, ick sal seits myne mond Bedwin-
 gen mit eenre surpluure fan, Want
 ick sal by mijn byanden sijn.

Also heb ick gants stom gesproke niet.
 Ja selfs her goet veelwech ick, mit ber-
 ouer. End sijn die my daer tot kerff, so
 dat mijn here. Van groote hie, in my
 beuangenhen want de. End, als een byer,
 mit doncken ick aerslach. So dat ick
 mit myner tonghe als spaaen
 Scheef my misjn gnde te stemmen, O
 Heer. End het getal der dagen die ick
 ineer. Te tellen heb, in dese elledich eyd
 Op dat ick dare va wete klaer bescheyt,
 Du heest mijn daghen een handt zeede
 lanch ghefelt. Dix niet sijn by dy, oorch
 alle ghereit.

Voortwaer de mensch is niets dan is
deheyt, hoe vast hy schijne, in d'we-
sen dat hy leydt, Hy gaet, als een beele,
gherade boozhy, onrustich van herten
bergheefs is hy. Hy vergadert groot
goedt in desen dal, Sonder te weten
wiet beecuen sal.

Nu dan waer op wachtte ick in desen
stande. Dan op dy, Heer, waertoe mijn
hoep sck wende: Verloff my van allen
den sonden mijn, Die d'ger d'voorzaeck
myner drouffalen zijn. Op dat ick niet
werde tot eenen spot. Den godloosen
menschen gaer eech end soe.

Ich ben gants stom ghesworden re-
ker stonde, Sonder eenmaal d'openen
myner mond, Want du Heer selue
heest my die senghed'nen, Neem van
my wech, bidich, dijn ghesel saen. Ich
ben schier gants beswoeken. end ghemet,
Mits dyner hant swaerheyde, die my so
drucke.

Want als du den mensche om der son-
den wil bestraffest, so stemmen hem ber-
gaen stil, Men siet in hem so wat schoon-
is, bergaen, Ghelick een kleet van den
moiren venssen, Also dat alle mensch
(met hure bescheyt) Anders niet is dan
enichel idelheyt.

Hoort mijn ghebet, Heer, mijn roepen
neem aen, Met dijn ooren, veracht
niet mijn gheraen. Want ick by dy een
rechte wtlander bin, Welshertwits mijn
baders getweest zijn. Houde op, dat ick
mijn kracht eenene by, Gee dat ick
daer hen gaec, ende niet meer zy.

Want prijst God van den onderstand
die hy hem ghedaen heeft, besnyende
dat alleen die geluckf'lich zy, die sck op
den Heere verlaet. Voortseyt oock de toe-
wasschinge syner sonde dooz de ghoor-
sachtheyt Messie, also her wtgeleyt were
Heb. 10. daer na begheeft hy sck gans-
lick tot den prijsse Gods, roept hem aen
in syne grooer noodt, berckert van be-
hoort te zijn, op daters God dooz ghe-
pisen werde,

Op de franchoyse wijse des selfs.

den Psalm, Apoc. anoir. 3c.

A dat ick langhe op den Heer

M heb ghe verwacht Met groot ber-
langen, seer benaout, Hy heest
my eyndlick aengheschaut. End mijn
klaechlick roepen heest niet veracht,
Op tot den bylen slijcke,
End kuyde afgrijselicke,
Heest hy ghetoghen vast:
Wilt voeten niet ghevelt,
Heest op een toff gheset,
End mijn ganghen beuest.

In myne mont heest hy ee uentue lies
gheset, tot onses Godes prijs,
Daer dooz vele sullen, als wijsf,
God vreefen, end op h'e hopen met vliet,
O wel salich betwesen,
Die op den Heer ghepisen
Heest sijn hope gheleyt,
End wtscht van menschen siet,
End lueghenaers die hier
Sijn gaet vol idelheyt.

Mijn God veel zijn de wonderdaden d'ijn,
 Oock dijn raden die du bedenckst.
 End ons een goede, te hoop brengst.
 Hebbe geen maet, geen eynde, noch aer.
 Wen ick se schoon wou tellen, (musa)
 Ich konse niet vertellen,
 T'hetal is onbespuert,
 Offer gheest dy berduert,
 Spijsster wilsta niet,
 Mer d'oor heeft my doorboort,
 Du heest geen sondeffer doch bagereet
 Dan seyde ick hier bin ick bereyt,
 In den Werboeck ghe't hrengen seil,
 T'als wils persoon, die seif de sonde weest
 Mijn God dat ick mach stille
 Ushinghen dynen wille,
 Is mist begeerte sin.
 Dijn loet eer ick gheuif,
 Die daer gheschreuen is,
 Binnen in 'herte mine.
 Alregh heb ick verhandicht en geleert
 Dijn gherechticheyde in scharen groot,
 Du woertst oock Heer, dat ick in noot,
 Mijn lippen noyt te spreke heb gewoert.
 Dijn waerheyt onuerdoeten,
 Dijn salicheyde ghesloeten
 Heb ick in 'herre niet,
 Dijn goedicheyde allein,
 Dijn traun oock in't ghemeyn,
 Heb ick berbeeyde mit vliet.
 O Heer, wil dijn barmherticheyde niet
 Nam my warden, dijn goetheyde bloot
 End dijn traunicheyde elken groot
 Laet my hyslaen in alkerley berduet.
 Want veel quaeca my omringhet,
 Mijn sonden my so d'inghen

Dat

Dat ick niet schauwen kon,
 Mer sulck gheral berdoofte
 Bin ick, als ick op rhoofte
 Hapt heb, 'herre swijckter ban.
 Verloss my Heer, na dynen goede lust,
 Haest dy tot myner hulp, O Heer,
 Laetse doch schaemroot werden seer,
 Die na mijn ziel byandelic staen sul,
 Dat sy bluchtich verterden,
 End mit schand bedecht tweeden,
 Dien is mijn berdeef lust,
 Laetse den loon ontsaen,
 Voor dat sy my ghedaen
 Hebben mit spot, om list.
 Alle die daer van herten soeken dy,
 Dat sy bly weeden end verhuetchd,
 End die dijn heyl lienen mit vuerchd,
 Laet segge bij die Heer groot gemaect
 Ich bin aem end ellendich,
 Maer die Heer is bystandich,
 End socht d'uer my seer.
 Du bist mijn hulp allein,
 End mijn berlosser reyn,
 Louf niet mijn God end Heer.

Beatus qui intelligit.

Psalm. xl.

David zijnde in een toeterliche psmen
 seggent de gene die hem behaluen niet
 hebben ghoosdeelt, hy bekaech sich
 der betraderise spuer valscher vanden,
 ende onder anderen, van eenen die niet
 hem seer famelier ende ghemeynsaem
 was, die daer was een boozdelst Jude,
 Jos. 14. My coept om de barmherticheyde
 Gods reghen hem, met sulcke sekerheyt.

C uij dat

dat hy hem alreede danccht ouer de bereyghen gesondtheyt, heerende het alle gen loue Godes. Enien bequame Psalm hoor den die diergelijche eruaeren heeft.

Op de Franchoyfche wijfse des selfden Psalms. O dien heureur ec.
Wel salich die daer rechtfins
O verstaet

ouer der amen staet,

Den sal de Heer verlossen wt zijn leyde
In tijt der teghenheyt.

God sal hoeden hem, end maken gesond,
End seay menigher slont,
End sal he niet overgeuen, mer schandt,
In zijne vyanden hande.

Als hy sal op zijn sinerbedt ligge heere
God sal hem doen bystante,
Veranderen sal hy de kranchheyt zijn
In een ghesontheyt sijn.

Ich heb gesept in mynen sinerten, Heer,
Erbaem dy myner seer,
Gheneess mijn ziel, waer ich heb al te by
Ghesondicht teghen dy.

Mijn vynde hebbe my quaet gefweynst
In haer herten beuynt,
Seggende, sal hy doch niet sterue saen,
End syne naem vergaen.

End als vermant my te besdecken quam:
Mer lichtveerdigher stem,
Die ginck vā my hen, eheree vol booshy,
End heeftse also verheyde,

Mijn haters, die alle komen te hoop,
Kussen teghen my op.

Mer listicheyt slaen sy eenen raet wy,
End zachtich teghen my,

Seg.

Seggende, het te om syner sonden wil
Dat hy te bed ligt stil,
Hy te so krack, dat hy daer nemmer van
Onslegghen worden kan.

Ja mijn groot byent, dien ick trausen
heb geacht. End mijn secreet opzacht,
Die mijn broot, al mijn tafel geete heeft,
Heeft teghen my ghestreft.

Erbaem dan dy mynee nu, O Heer,
Ma dijn ghenade teer,
Recht my sijn op, van sullē loon outsaen
Die reghen my opstaen

Mer men kan, Heer wel bemercken
hier by. Hoe lief dat ick dy sy,
Dat mijn vyand te lachen gheen ontsaen
Heeft ouer myne saech.

Du bist die my erhouden heeft altyt
End allefins beurdit.
End salt hoorraen vastlich beschutte my
End stellen steers hoor dy.

Hooch gedorst sy Heer God vā Israel
Alleen end niemant el.
Van eeuwichheit tot eeuwichden bist.
Amen, also het sy.

Audite haec omnes gentes.

Psaln. xlii.

David vermaect tot verachtunge der
tychdomme end eeren deser werelt, end
tot oeffeninghe der godsalicheyt, beroo-
nede dat sy dwaes sijn end ellendich die
de begheerlicheyt der hergacheliker din-
gen dienen. End wederom wijs end ge-
lucksalich die de eerdelijche dughen ber-
achten, alleene de hemelliche na trachte,
Op de Franchoyfche wijfse.

C b Hoort

Psalm xlii.
Doch alle volcken waer ick
h segghen sal, Luyfker toe
alle die daer woest op d'eerdsche
dal, So wel edelen als onedelen van
stande. **W**ij riehen, **W**ij armē, in men
schen alrehande.

Mijn mond sal bestheydelich spreken
wysheyt, **E**nd mijns herten ghedach
teenis booschichtheyt, **I**ck wil mijn oore
wenden tot verghelijkingen, **E**nd
mijn raedfels op de harp verlegghen mit
singhen.

Waeromme soude ick breeken in den
daghe quaed, **W**āncer my myner ber
sien boosheyt omfaect, **W**ie daer in ha
ren hayen sck hooghlicke beromen,
End inden grootē oeruloer haerē riss
domen.

Niemand kan zijn broeder loffen mit
geugh dingh, **N**och daer booz Godes
bedalen bereantsdening. **W**ant ris te
kostlicke de siel booz den dood te bruden,
Om ygraf niet te sien end te leuen val
len tijden.

Want men siet also wel sternē end
onkōmen **D**e wyse als de dwase, end
dat sy haer riedōmen, **D**ie sy opghe
hoop hebben, mie soughindigheden,
Anderen walaten sternē sen allen sieden.

Doch dencken sy haer woonsteden
eetwigh te zijn, **H**aer namen grootma
kende op erd mit grooten schyn, **W**ee
de mensck bijsst niet lang in eere op erde,
End moet den beesten die gant'ch ver
goen, ghelick werden.

Die haer doen wert enchel ydelheyt
benigh.

21
Psalm xlii. fol 22.
braonden **D**och haer nakomers vol
ghen d'woort haerē monden **S**y sū
len als kudden na de grassee hen baren,
De dood false verfluden, sonder recht
sparen.

De vrouwen sullen moogens herschen
ouer hen, **H**aer ghedaenē sal oock
gātschlicke berouderē, **W**hēl sal haer
wooning zijn, maer **G**od sal mijn siel er
den **V**landē welken, end sal my be
uemen in breden.

Ureess doch niet loomere yemand
rich is ghewoorden, **O**f so jims hups
ses heerlicheyt groot is worden, **W**āt
hy sal niets mie sck nemen, als hy sal
reuen, **E**nd jijn heerlicheyt sal hem
niet volghen tot erfuen.

Want hy sal segghen dat jijn siel hier
salich sy, **E**nd so du der seker gord
doest, so salken ty **L**ouen, dese sullen
tot haer baders baren, **E**nd gherē
klācheyt sal sck eummers tot hen
baren.

So seg ick dan booz een beslyt, niet
onghetwis, **D**at d'vrouwe mensck die
daer in eren is, **D**ie niet bewert, end
weet, van **G**od sinder afgadeliken,
Den beesten. **D**ie daer gantschlicke ber
gaen, vergheliken.

Nonne Deo subiecta.

Psalm lxi.

David leere datne jijn hope op **G**od
alreue sal scten, end datne niets ydel
der of besuygheliker sy, dan de mes
schen.

Op

Psalm. lxxi.
Op de wisse des L. Psalms. Le Dien
le fort. &c.

Mijn steenrots is hy, end mijn salicheyt,
Mijn seker burgh, daerom sal ick tot leyd
Wanchelen niet. Hoe lang, aen alle tijde,
Sult ghy laghen pegelicken bereyden?
Ghy sult ghedoet werden (als nu be-
dreycht.) Gelijck een wand, die sich ten
balle neycht, End enen als een mirer
gebroken gaer. Ghy raedtslaecht, hoe
ghy hem afwerpet daer, Ghy hebbet
lust aen de lueghen mit monde
Ghy loeft wel, maer beruloecte van her-
ten gronde.

Doch, O mijn ziel, wacht op God met
gedult, Want gantschlick aen hem hage
dijn hope end huld, Hy is mijn roet,
mijn Heyl kuer totgheseyt,
End mijn burgh, ick sal niet wanchelen,
mijn Heyl End eere is van God, den
roet myner kracht,
Mijn hope staet op God, daer ick op
wachte.

Ghy volcken al betroot op hem alst,
Stoetet uwe herten vrymoedich voer
hem wt, God is uwe hope, mer dee
menschen ghetal Is lichtuere dich, end
lueghentalich al, Wen sy in der waghe
al waren gheleghen, We lichtuere-
dicheyt souse alle ouerweghen.

Uetrootset v niet op onrecht end
roef, Begheeft v niet tot ydelheden
grof, So goet veruloeyt, sett det
herte

Psalm. lxxij. Psal. lxxij.
Herte niet op, God heeft gheseyt, hy
is ons macht end hoep, Shenadich
bist du, Heer, so men kan meechen,
End verghelst allen na hare woessen.
Iubilare Deo omnis terra.

Psalm. lxxij.
David brengt hier in het Hebreefsch
volck sprekende, end sich verbergende
ouer de verlossinge, voer lauchdighige
Babylonische gheuanchensse.

Op de Ouerlantsche wisse, Een vaste
burch is onse God. &c.
Uyhet Gode, du eerdsche dat,
Van uns Naems heerlickheyt
singhet, Biedt hem eer, na
weerde ouer al, Segt Gode mer een
heclinghen: Hoe schuchelich du bist,
In din wercken seift?

We branden din
Sullen dy dienstbaer zijn,
Om dynet moghenheyt wilsen.
Dat eedtrich sal aen alle tijd,
Dy aenbieden end bereeren,
End dy lossinghen ouer wijsd,
End dynen Naem mer sanghe eeren,
Roemt hiecher mer bliet,
Gods wercken aenstet,
End hoe wonderbaer
Sijn raedtslaghen zijn daer,
Ouer de kinde des der menschen.

Hy heeft dat mer in eerde doer
Uecheet, tot uns lofs beklaren,
So dat sy sin ghegaen zijn doer
De bloede, end in hem vjon waeren.
Hy heeft mer sin kracht,
Van erwicheyt af.

O heydens angstet by.
 Die afualen van dy.
 Sullen sich gantich niet bercheffen.
 Hy volcken louet onsen God.
 End priedicht hem mit gheschalle.
 Die bliere machet so vele doch.
 Dat zins kants slem verschalle.
 Hy heeft ons daer stift
 Behouden te luf.
 Toeghelsten niet
 Heeft by. dat tot berdziet
 Ouff doeten struchelen souden.
 Als bezroefdestu ons, O Heer.
 Als sluere on eenigh schenden.
 End brocht ons in't strick. end slongst
 in een. Een heeren aen onsen lenden.
 Als lictestu toe.
 Dat in'one leyd doen sou.
 Als moesten wy schoon
 In vier. end water gach.
 Du salt ons bercoeling ghenen.
 Ick sal dan barmhertich ingaen
 In dijn huys. mit offerzande.
 End mijn belofsen dy boozaken
 Betalen. in allen staden.
 Die mijn lippen bix
 Gedaen hebben dy.
 End die myne mond
 Cleefte heeft. in der sond.
 Dor ick was niet noot beuangenhen.
 Ick sal dy opofferen hoer
 Brandoffer. mee ghebede.
 Om wederen ruckzand sel schoon.
 Ofscn end bocken daermede.
 Komet nu welcien.
 So veel daer beuarn.

Dit is in haese zing i' ghehoort
 Dat ick segge bix tot. **W**at God
 Dat God gheedaen heeft mit sine selen.
 Ick heb tot hem gheroepen sijn.
 Die mynen eyghenen monde.
 End by is on eenigh waenschtijn.
 Verhoocht. **W**at myn songe wochoude.
 So ick had ghefen
 Quaet. in d'erre mijn.
 Of eenich bedroch
 De Heer soude my doch
 Niet so gunstlich verhoort hebben.
 Auer God heeft my nu verhoort.
 De vaderlicher ghenaden.
 Wy homende. gact onghesloort.
 Op mijn biddens slem. te staden.
Lof u God alleyn.
 Die dars niet oneyne
 Gheacht. somen siet
 Heelt mijn ghebet. end niet
 Sijn goedheit van my ontoghen.
Wes an sere ome noot.
Want bidt den Heere. dat hy niet
 keene den Goden. moer wack den
 nen met zinder kennisse began.
 besoeft heeft daer geschanden sal.
 behalen vermaende by oock alle
 volcken. God te lonen end te danchen.
Op de wyse wyse. Ick roep
 tot dy Heer Jesu Christ.
Od wile onser goenadich zijn.
 End ons synen seghen ghenen.
 By late lieken zyn aensichten.
 Op ons ten ewighen leuen.
 Dat dijn werck op ird werde echen.
 End

End dijn salicheyt den Heyden;
Aen allen zijden,
Wolck danche dy wel bekent,
Ja alle volckheit blide.

De volcken laet verblifden sijn;
Om dat du hen goet rechte wijsst,
End dat dese beleydest reysch.
Wolck sal dy louen end prysen.
D'eed bienghe voort de vruchten sijst;
God gheue ons synen seghen,
Altid te deghen:
God seghene ons, ende hem sijn
Wreef r'bolck, alle weghen.

Uenite erulcimus.

Psaln xcviij.

Hy hermaent het volck niet teeffel-
ke spruecken God te dienen, hem te prys-
sen, ydedihende zijn oneyndelike mo-
ghentheyte, end wijsheyt, nademael hy
alles gheschape heeft wt niets, oock sijn
bermherticheit end goedseheyt, daer niet
hy insonderheyt de Godsaligen regiere.
Jem dooz d' exempel der anderen die in
der woesteme berginghen, verschiect hy
van godloosicheyt end ongheloooucheyt
teghen God.

Op de Ouerlantische wisse, Een baste
burch is onse God, &c.

Comt laet ons vooz den Heere
sijn, End der rofse onses
Heyls inycken,

Laet ons, booz hem, dansegghen sijn,
End ons, met lossanch, verheughen,
Want de Heere ghewijs
Een rechte groot God is,
Vooz een koninck groot

3s by

Je dy oock bekent blood,
Ja grooter dan alle goden.
In wiens hand d'erde diepen sijn,
Daerice de spitsen der berghe,
Wiens d'meer is, dooz hem gemaect sijn;
End v'zooge sijn handen wricken.
Nu ghelyck weluen,
Komt laet ons gaen,
Hem aenbidde sijn,
End bughen onse knien.
Vooz den Heeren onsen schiepper,
Want hy is onse God end Heer,
Wy auer r'bolck sijnere weyden,
End sprac hand her kinde teer,
Welck hy seker kan gheleyden.

So ghy burden booz
Syn stem, verhardi booz
Ane herten doch niet,
So in W'etiba is gheschiedt,
Ten proouf'oghe in der woestyne:
Waer nu v'adere my berfocke han,
Reproouf' end ghesen mijn v'aden,
Ich heb ghesach viertrich niet lanigh,
Aen die gheslachte, een misghagen.
So dat ich sey v'ald,
Dit volck seere dwaelte,
Want niet sijnere wegh,
Dies ich gheswooren heb,
Dart in mijn lust niet sal komen.

Domine exaudi orationem.

Psal cii

Dit is een ghesed der Hebzieren, sta-
de by den van Libanon in sware sa-
nerne, die by eren tammert betwenden.
Danu aler propheteert van hare te-
der-

D

der-

24

Verhoopste totte seker onceroesinghe,
samt hande konnckerlike Christi ende
de bekeeringe aller Heydenen tot de wa-
re eelgig.

Op de wofe des berden

Psalms.

Heer, verhoor doch 'tgebet mijn

○ Mijn gheschrey tot dy home,
Uerbergh niet hoor my dijn aen-
schijn. **D**ewyl my nood aenkomet.
Mer wil neyghen dijn ooz tot my,
So wanneer ich aenroep dy,
End my antwoorde gheuen.

Want myne daghen zijn bergaen,
Als roock die daer verfwinder.
Mijn ghebeenten gaer dorre ghebræen;
Als eenen heert men binder.
Mijn bres, dat daer was fraey end seftig
Als afghemaeyt hoy gaer droey is,
Mijn spijff bergheet ich roeten.
Mijn beene houden aen 'tbleesch mijn;
Voor 'tgheschrey mijns herfuchten,
Ich ben gheworden inden schijn
Pellucaenwiff, bot fuchten.
End, als een wol, inder woestijn,
Ich waecte, als een musken, dat sijn
Woeste heert, op 't dach alleins.

Mijn branden doen my smaede aen.
End my daeghlichs beswaren.
End die my mi smaedheyte belæen.
Dan teghen my gheswojen,
D'waad dat ich etc. hoe onghescreecht,
Heeft my ghelick asseben ghesmaecht.
Mijn danck is ghemengt mit woenen.
End de mits d'onghemade dijn.

End

End wut d'ius toorns wille,
Want du hast my verhooght seer sijn,
Daer na beredert stille.
Omne d'aghen sijn gantsch bergaen,
Ghelick een auondschadu saen,
Ich ben als hoy verdozere.

Du auct Heer, salt ewelick
Bliuen in dyner machte,
End dijn ghedachtis te ghelick
Duesen, in all gheslachte.
Sta op, erbatn dy der Son,
Huerer 't erbarmen ist twy schadn,
Die tijd bestime is komen.

Want dun dienacs begheeren seet
Huet streden aen te schalwen,
Haer greps iamer hen meer end meer,
End haken na d'opbauwen.
Dan sullen d'Heydens 'tHeeren slaen
Neesen, end dyne macht voortæen
All konnighen der erden.

Als die Heer daer sal opgehauwt
Sion hebben, na t'werdich,
Hy sal daer seer sijn aen gheschaut,
In sijn heerlicheit werden
T'ghebed der, die somer d'ich sijn,
Sal hy aenmercken end aen sien,
Vuer bede oock niet berfmaen.

Dat sal in gheschick gheschiet sijn,
Om der nakorand wille.
End dat toehonstich volck sal sijn
Den Heers pusten stille.
Want hy heeft schoon heraf ghesien
Van den hooghen heylighdom sijn
Vanden hemel op erden:

Te hooren der gheuinghen suchte,
Te lossen de gherubede.

D ij D as

Dat, in Sion, Gods naem verhooghe
 End zijn lof verkondt werde.
 Als daer sullen komen in een
 Volcken end eycken in't ghemeen,
 Den Heere recht te dienen.

Hy heeft my op den woch verdrucht,
 End mijn kraech schier benomen,
 End heeft myne daghen verduurt,
 So wil ick tot hem komen:
 Segghende, mijn God neem my niet
 Van hier heuen, mit grose breedter,
 In midden myner daghen.

Want dyne Jaren, v'aller stond;
 Blijuen in huereu stonde,
 Du heeft gheleyd der eerden grond.
 D'hemels zijn d'werck dijner handen
 Sy sullen vergaen, auer du
 Bestaest, alle d'inch sal door dy
 Kieedtwissf beroudeet werden.

Du auer, Heer, de ghene bist
 Die daer bliffst v'allen stonden,
 Dyne Jaren zijn oock gheuis
 Sondee eynde beuonden.
 Laet de kinders der knechten dijner
 Sredes wonen ende huer saed sijn
 Uooy dy beuestight werden.

Benedic anima mea.

Psalm. Cxvi.

Dit is een vernemende schoon ghe-
 sangh waerin Daud maecht God groot
 ende heerlich, tot der scheppinge, onder
 houdinghe, end regeringe aller dinghers.

Op de franchoysche wijsse des
 seifden psalmus.

Welcken

Glaen, mijn siel, loef end maech
 W groot den Heer, Mijn Heer,
 mijn God, hoe roetermaten seer,
 Excellent voer dyne grootheyt beuon-
 den. Du wercht mit eere end aeraet
 ommeuonden Du bist mit licht ver-
 siert, euen ghelijck As mit eenen kle-
 de w'afstreckigh end rucht, Den hemel
 spanstu boos een toneel in schijne.
 Euen als een voorhangsel end gordijne.

Du solderst dyn kamers mit wateren
 sijn, De wolcken maechtstu tot den wa-
 ghen dyn, End de winden dre door de
 licht sterck blieghen, Voeren dy og
 haer blescken, in huer woeghen:
 De winden dre seer licht en dapper sijn,
 Du maekst tot loopers end boden dijn,
 De yperblamme maectstu end bereydt
 stille, We te richten dynen godlichen
 wille.

Du heeft daer oock, o Heer, d'erd ge-
 gronde End sijn gheset op eenen
 basten grond, Also dat sy nemmer be-
 weeght kan wesen,
 Maec sal alere volherden in haer wesen.
 Du heeftse mit de afgronde bedecke
 Als mit eenen kleede schoon torgesteect,
 End de waters ghinge ouer de berghen,
 Also dat syr alles honden verberghen

Welche, so dese begheldest v'uegraen,
 Sy vlien, end sy konnen so niet beslaen,
 End van dynen stemme alle te gelinken,
 Als van enen donderslaghe sy wuncken,
 End de berghen rcheden sich alsdan op,
 End de dalen nederden huereu hoo,
 Tot dat sy in de eyghen plaerte quamen.

Dij Dik

Die du gegrond heeft hen alle te sanen.
 End du heeft den waeren sin bestelt
 Een ondermerck, end een mate ghestelt,
 So dat sy sich niet boorder en konnen
 strecken. Op dat sy dat eerderick niet
 meer bedecken. De springhornen
 maectsin ten dale gaen. Waer hueren
 loop rusten de bergen han. Waer toe
 danken alle dieren der erden.
 De wilde ofels daer toe oock ghediencht
 werden.

De voghels des Hemels woonen
 daer by. Die midden in de racken sin-
 ghen bly. Du begheest van bouen de
 hooge bergen. End dooz dijn werck
 vuercht werde besaet die erde. Du
 doest wassen den bee hoy, ouer al. End
 bruyders oock, ouer bergh ende dal.
 Die daer zijn seer ghediensich tot den
 mensche. Bynghende toe der erde,
 brood ofynen wensche.

Oock den wofin, die menschen herte
 becruecht. End oly soet, die d'acne
 ghesicht verhueghr. End d'brood dat
 daer meest, onder alle dinghen. Wee
 menschen herte sterckheyt han aenbin-
 gen. Dijn boomen, Heer, sijn sat, oock
 die dijn hant. (Naemlich Ceders) in
 Libano heeft gheplant, daer de mus-
 keus te nestelen sich wunen.
 D'opnaers maken oock huer hups op
 de dennen.

Du heeft oock de hooghe bergen be-
 reydt. Den beeten, booz een toelichte
 ouer breyd. Den conynen die daer seer
 dapper loopen. Oock de rotsen, daer
 sy toe

sy toe bllen mit hoopen. Du heeft de
 Maen ghemaecte mit sulch bescheyd,
 Dat sy roone der tijden onderscheydt,
 End de sonne als sy opstaet hlaer te lych-
 ten. Weet schoon hueren nedergangh,
 sonder swichten.

Van hangstu boozt de nacht dooz
 duyftheyt. Waertu alle wouedieren
 gaen mit breyd, Als teentwelpen, die na
 den roof vast builen. Soukende huer
 spuff van God om sich te builen.
 Wen nu de Son opgaet, vertrecken sy
 In hueren holen, daer sy becrusten bly.
 Auer de mensch gaet dan hen ofynen
 wercke, daer in hy blyft tot de auond,
 mit swichten.

O Heer, hoe seer hele dijn wercke sijn
 Die du alle heeft dooz wysheyde ghe-
 maect sin. End hoe vol wordt d'erde
 rijcke, ia mit tonde. Dyncer mildheyt,
 end richdommen beuonden. D'incee-
 se seer wijd mit buschen, en gheal,
 End dieren, oock groot, end kleyne ouer
 al. Daer de schepen baren, daer oock
 sijn vele Waluiffchen die du ghemaecte
 heeft daer te spelen.

Wese alle op dy wachten aen alle syd,
 Op dat du hen spuff geuest of huerer tyd,
 So du hen gheest, sy nemen toe ghe-
 naden. So du dijn hand openst sy sich
 besaden. So du aenre dijn aen-
 ghesicht verberghst. So werden sy gaer
 versaght, end bereest. So du hen
 neemst den gheest, toe sion sy steruen,
 End keeren weer tot huer stof end be-
 steruen.

So du dyne gheest sens, daer komen
 bogte Andre. end beenteur der men-
 schen aenschijn booz. Dheerlicheyt
 Gods die blijue vallen rids. End laet
 God in zyn werken sich verbliden
 De Heer die doet daer heue ouer breeed,
 Dat eruytich gantsch. ooch door zyn acn-
 sten wreed. Ja hy doet de bergen, met
 een aenrueren Koochen, end ooch be-
 wegghen end bevaeren.

Ich wil den Heer singen myn leuen
 langh. Mynen God sal ick stedes doen
 lofsangh. So hem daer sy aengenacm
 myne eede. Ich sal my in God verhu-
 ghen met vrede. Laet de sondaers
 wiggheroeyt werden gaec. De godlo-
 sen laet ooch niet wesen daer. Nu
 minniet loeft den Heer van heere seere,
 Louet ghy ooch alle ghelich den Heere.

Confitemini Domino, inuocate.

Psalm Cb.

Es David bermaent dat volck, Gode lof
 te singhen. verhalende zyn wormelicke
 groote weldaen tot den Ierische volc-
 ke, en vringt booz de historie van Abra-
 ham aen totte tuit toe. dat God den Jo-
 den gaf te besteten dat land Canaan.

Op de franchoyse wijsse des xlv.

psalms, ainsi que, &c.

Ancht doch ende loeft God den
 D Heere, End syns Naem roept
 acu. Sijn boomemen maecte
 hond seere, Onder de heydens voor-
 acn, Singht mit stemmen v'spner eer,
 Speckt

Speckt hem lofsangh meer end meer,
 End wilt sichlick wel beraden
 Spreken van zyn wonderdaden.
 Roemt v'z, in synen name,
 Die daer alderheylighst is.
 End laet v'z in synen name,
 Die den Heere soercken frisch.
 Soecht den Heer, sijn toebereyt,
 End sijn groote moghenthey,
 End daer toe wilt v'berklourcken
 Sijn aenschre alre te foucken.
 Willet ernstlich bemercken
 Synen wonderdaden groec,
 Ende zyn wonderrekenen mercken,
 End zyns monts gherichten bloec.
 Nu, die daer bist dat gheslacht
 Abrahams zyns knechts gheacht,
 O Jacobs kinders ghemeyne,
 Sijn watuerhozen volck eoyne.
 Want hy is onss God end Heere,
 So hy seluch heeft toeghe't.
 Wiens gherichten zyn schoon seere,
 Ouer v'gansse ererick verzeyt.
 Want ghedachrich zyns verbonds
 Hy is, end des woorts zyns monts,
 Welck hy in dynsent gheslachten,
 Heeft gheboden groot te achten
 Des verbonds, dat hy gheswoeren
 Dydlich heeft tot Abraham,
 Tot Isaac den verhoeren,
 Ooch mit eenen eedt ghebaen.
 End heeft desen bond benest
 Tot Jacob etwelick bast,
 End ooch, tot elwiden bonde,
 Sich mit Isaac verbonnen.
 Segghende, dy wil ick ghenen
 D b Dat

Dat lant Canaan burchbaer,
Op dat het dy in den leuen,
Dijn erfdeel sy openbaer,
Doe sy van daer waren in
Weynich. end een kleyn ghesin,
End in den seluigen lande,
Vreemdelinghen goederhande.

End doe sy daer zijn ghetoghen,
Van een volck tot d'andere hen,
So wanneer sy noch bertoghen,
Wt een rijke dander in:
Hy liet gheenen mensche toe,
Dat mensche bedrucken sou,
Aer straffe, om huere s'wille,

Strachs der koninghen moetwille,
Seggende, wilt niet aenroeren
Die dage mijn ghesalcken sijn,
End mit leyd oock niet berouwen
D' heylighe Prophten mijn.
Alsdan enen hongher noot,
Ouer d'erde hy betiep geoot,
End oock allen hoozen spisse
Ontoogh hy allerley wisse.

End voor hen sand hy daer henen,
Mit geooter boosicheyt,
Joseph, die daer. van den synen,
Verhocht was tot dienstbaerheyt.
Wens boeten, al s'omen meld,
Waren mit boeyen ghequeit,
End sijn ziel, niet sonder s'handen,
Bevouste mit ysseren banden.

Tot der tijt toe dat ghegheuen
Dem Gods woort was in den mont,
Daerdoor hy sijn waer ontsleghen
Van den kareher, na der stont.
Want de koninck twel behant,

Leuen

Leuen bode tot hem sand,
End liet hem wt banden slaken,
Des volck Heer hier hem los maken.

End hy selde hem tot een Heere
Ouer sijn gants huysghesin,
End tot een Herscher, mit eeren,
Ouer all die haren sijn.

Op dat hy, na synen wyl,
De Woelen ringhelde stil,
End dat hy synen raetsluden
Wisselpt laerde vallen tuden.

So quam Israel gherade,
Mit spoed, in Egypten land,
End Jacob, mit synen sade,
Een vreemdeling, in den lande Ham,
End God meerderde v'ghetal

Sijns lieue volcks Israel,
End maecte aldier te lande,
Machtigher dan sijn vyanden,
Daer na God huer heet ontwende

Tot hare des volckes sijn,
So dat sy bedroch aentwenden,
Teghen syne Dienaers sijn.

Hy auct in desen stand,
Wolten synen Dienaer sand,
End Aaron, dien hy eerne
Verhozen hadde wt ghemeyne.

Die sijn wonderreekens dedden,
Onder hen, na sijn beuel,
End s'v'same wonderbeden

In 't land Ham quaed end rebel,
Hy sand duysternissen s'ward,
Dat het alles doncker waerd:
End synen woorde ghespreken
Sijn sy ghehoos'taan ghewesen,

Huer waters alle ghemeyne

Uten

Veranderde hy gaer in bloet,
 Huere visschen groot end kleyne,
 Hy gaer doodde oock, op den doef.
 Hyre lant dar bracht oock voort
 Veel visschen aen allen oord,
 End in dijneste ghemaken
 Des konincs, konden sy eken.

End daer quamen, te verschonden,
 Allerhande vlieghe sel,
 End in allen hrezen enden
 Lurven schepo, door zyn beuel,
 End door reghen seer bezheet,
 Sandt hy hen haghel op eerd,
 End ten bierblat die daer byandde
 Ouer huereu vaderlande

Huer twinggaerden gaer te nedes
 End huer vissboomen hy slouch,
 Daer toe, door groot ongheweder,
 Huere boomen hy verslouch.
 End door zyn beuel aen boorde
 Quomender sprinckhanen voort,
 End kruytwoemen, die daer waren
 Ontellich, sachmen bergaren
 De alle kruyden op aten,
 Die daer waren in haer lant,
 Die oock te male veraten
 De vruchten haers erriicks gants.
 Hy slouch oock in huere lant,
 Die vruchtebooren door der hant.
 Die vruchte vruchten huere crachte,
 Ghebozen in voller macht.

Daer na boerde hyse wt gheladen
 Mit gonde end mit siluer beel,
 Daer was oock niemant beladen,
 Mit heerschep in Israet.
 End doe sy wttoeghen, se

Was

Was Egyptenland seer brod,
 Want daer was ouer hen allen,
 Groote vrees van hen ghefallen.
 End die weer spande wt een wolcke,
 Die se daechs bedekte sijn,
 End een bier, dat spien volche
 Des nachts gae waten schijn.
 End na huere heest, ghesloot
 Hy bracht hen veel quackels voort,
 End versadiche se in knode,
 Mit den hemelichen wyode.

Hy dede op de steenroff drooghe
 End waeters vloepender hre
 Welcke daer liepen van hooche
 Als stroomen door pleetsen doer
 Want hy was ghedachtich sijn
 Der heyligher roefghen sijn,
 Die hy ghedaen hadde mit klare
 Abrahams spien dienare.

End hy bracht zyn volck ten ends
 Daer her wt, mit visschay groot,
 End zyn tornerhozen vende,
 Mit vmechden, wt sulcker noot,
 End gaf hen de landen in
 Der volcken, na huere st.
 End hebben so onnermeren
 Des volcks arbeyt by beseren.
 Op dat sy van herten gronde,
 Bewaerden de buorden zyn,
 End dat sy reedigher stonde
 Spielden syne vruchten sijn.

Confiteantur dominus.

Psal. Cb.

Het Hebreeusche volck, ghebracht wt
 De in slavernijen, vertelt de sonden sy-
 re

Psalm. Cxi.
mer onderen, ende de weldaden Gods,
beventhaert, ende bidt om hulpe, in synē
beouffalen.

Op de franchoysche wijsse des
115. Psalms. Non pōm q̄.

Aucht God den Heer, want hy
is goedich gaer, En zijn groote
barmherticheyt boozwaer

Wert etwelich beuonden.
Wie konde van uweert sterckdaden sijn
Spiekē te recht: of den gansen lof sijn
Wel van deghen verkhonden?

O wel salich die daer bewaren slecht.
Wat billit is, end die sleets wat is recht
Te honden sich verkhoucken.
Gedē onser, Heer om des ganses wil,
Die du daer draeght tot dyne volcke sijn
Door dijn heyl my besoucket.

Op dat ich u' zoet sie en aenschautre sijn
Dat du bereyt heeft den verkhonen dijn
Namelick allen vromen.

Op dat ich my behueghe v'aller stont,
In d'ins volckes brenchede, van beeten
End mit dijn erf myrome. (grond)

Wy hebbe doch, Heer, tegen dy allein,
Oock mit onsen vaderen in't ghemeyn,
Ghesondicht in den tenen.
Wy hebbe veel boos end onrecht gedaen,
Wy hebben oock (ouerqualich beraen)
Godloosheit bedreuen.

Onse bar ere hebben niet ouerlept
In Egypten dijn wonderdaden blyet,
Sy sijn oock niet gheweten
Sedachtich dijn groeter weldadē reyn
En hebbe sich weerspāntich in't gemeyn,
By v'roode mer betweten.

Noch

31
Psalm. Cxi. Fol. 215
Nochtans so help hy hē om zins nētes
Op dat hy zyn heerlichē coōde sijn, (toef)
End zyn bracht sijn betwese (waer)
Hy bedreychde het goede meer, end het
Doore, en leyddesit door de diepten baed,
Als door een woldernisse.
We der hāt der diefhaerde, hōse bracht
End bruidesit van de geweldige macht
Vuerer stercke byanden.

De toeters die ouerieten seer stoet
Vuer byanden, so dat van alle daer
Oock niet een bleef booz handen.

Doer grepē sy moer, mit hiden aenschijn
En geloofden stracqen de woorde sijn,
Oit zins lossanghs aenueerden,
Vuer daer na lūtes vergaren sy gaer
S'heerē wercē, sonder te nemē waer;
Synen raet, groor van weerden.

En be'lustigh boos, in der woestēn,
Ouerquam hen oock sterck verfocht s̄
God in der woldernissen:

End hy gaf hen na haer begeerlicheyt
En sand hē booz hoefel een magcheyt
Die den dieuen de wiffen.

Doer hemiddensy oost sacht van aert,
In den legher, end Aaron verklacē
En Heyliche des Heeren,
So dat d'ertelick sich ayde, en betrop
Dathan rebel, end v'deckte Abrahams stof
In enen ommeheere. (hoef)

Doer abtack een vier mit sder groofter
In huer rot, end een blā die op den boer
De godloofen berbrandde
Sy maecten oock een half den Oeb v'v
End ooc een beel gegort, weick daer s̄
Vereerden, v'huere schande;

Se

Sy betwiffelde huer Gods heerlijckh.
Voor eers offeren bildenis, die daer weye
Grae groeyende op den velde.

Sy bergaet Gods haers verlossers saet,
End waer hy in Egypten had ghebarn
Seer eelck mit ghetwelte.

End de wonderdaddē indē lande van
End de verstrickelike dingen gedaen
Aen Noode Meer te boezen,

So datte God wt te roeyen becomam.
Auer Moses sijn bekozen boozquam
Synen grimmighen toon.

Sy betworpen dar ouerlustich tant
End hebben oock synen woerde bekant
Gheen ghelooft toeghedraghen.

Sy mureden in hueren huren eenstins,
End waren niet gehoossem eenichstins
S'heeren trancken te esaghen,

Daerom swaer hy hē mit vheer hat
Dar hysse verslaen in zyns toorne vrant
Soude in der woestenen,

Dar hy daer toe onder de Heydenes smect
Huer jaet betworpe end dar hy selue
Uerstroeyde aen alle sē. (aen huer)

End sy hebben sēk mit Waal d'hegoz
Daer verkoppelt, end aen euen doze
Doodenoffer mit romen.

End veruerten also Gods toornicheyt,
Dooz hare doet, dat groote plage es leyt,
Ouer hen is ghecomen.

Daer stond op de seer quertige knechte
Phinees end hy dede wrake end rechte
So dat de plage hiet stille,

End dat is hem toegerekent boozwaer
Ter een waer gherechticheyt, die daer
Etwich is 'taller wiste.

S

Sy betwecken hem oock tot 1002
nigheyt By 'twistwaer, so dat God
Wol leyde aendede om hueren stulle,
Want sy hadden synen gheest so gequeit,
Dat hy mit syn lippen stout heeft gereit,
Oock na hueren moedwille.

Sy hebben de volckē niet ontgeroeyt,
Noch dar mede sēk oock seer veel be-
moeyt, So God hen had gheboden,
Mer hebben mit den Heydenē bekeert,
End sēk vermengt; betiden daertoe ge-
leert. Hueren wercken end daden.

So dat sy daer dienlich berterden
meest. Hueren afgoden, dien hen niet
sijn geweest. Dan tot ernē valstrieck,
Wā sy huerē soons end wicthers woerd,
Den dynuelen mer bekeerde begheert,
Offerden te gheliche.

Sy bergoten oock dat onnoosel bloed
Hueren sonen bloed, end dorchtren soet,
Die sy oock vallen stonden

Canans afgoden offerden,
End dat land ward gaer beulecht end
dneeyt, Dooz huer groote bloetstonden.

Sy besmedden sēk mit huer wercken
daer, End bezouē hoerēp openbaer,
Mē hare groouelike daden.

So dat vheerē gramine daer bald stach
aen, Teghen sijn volck end breech
een groouel van. Sijn es quack be-
raden.

So dat hysse inder Heydenen geweld
Waf, end waer onder vheerschop gheleet
Der die haer tot hen droeghen;

Huer vpyanden bedruetense gaer seer,
End moesten sēk tot hen in allen heer,

E

315

Psalm. Cxij.
Als onderbanen boughen.

Menighmael heeft hy se verlost, mer sy
Wederstonden, mit huer boornemē bīf,
End wurden beerooemoedicht. Dooz
haer misdaed, doch hy sach se sijn aen,
Wanneer sy mit angste waren beuaen,
Woerende huer klage oormoedigh.

End is ghelooest ghedacheigh des
bonds zyn, Dat hy mit hēn ghemaecte
hadde, end heeft sijn gū berouwen ont
faerent. End heeft hēn daer ghenāde
binden doen, Wy den, die se gheuan
ghen hielden hoen, Die hures hebben
erbaerent.

Onse Heer God, ons verloss end ons
berfaem, We den Heyden, op dat wy
dynen Naem Dissen, end dyn lof kon
den. Ghelooft zy die Heere God van
Israel. Ewlick, alle v'volck ooch seg
ghē, Amen; wel Loefte dē Heer v'allen
sonden.

Confitemini Domino, quoniam, &c.
Psalm. Cxij.

De Propheete segt hier dat alle be
duchtighen bekomen end hēn gaen,
moz dē wisse Godes. Dacop voortzien
gende alle perischels end ellendicheyden
der dwalenden inden woestenen, der
gheuanghenen, krancken end Zecsuch
reghen, Teghebed dat sy tot God doek,
hoe sy verhoort werdē, hoe sy God daes
vozen danckē. End hoe God alle dingen
heeft in synen handen, end verandert se
so hy wilt.

Op de Franchoysche wāse des selfden
Psalm's, Donnez au Seigneur, &c.
Spec

Psalm. Cxij. Fol. 34

Heef lof end danck den Heere,
Want hy seer goetdigh is,
End sijn blydelicheyde teere,

Die is ewigh ghetois
Die dan hem sijn verlost,
Laet segghen mit bescfande,
Dat hy se sijn heeft brocht,
We der vyanden handen.

Bringhede se te samen
W' Ooste, end W'este breec,
W' Noorden, hond by namen,
End tot den Surden heet.
Dooz weghen onghesant
Dwaelden se inder woestynen,
End stede sijn betwoont,
Konden hēn mer bescfynen.

In allerley ghebesen
Des honghers, end durfts swaere
Sy waren schier beswoeken,
Van herten, alle gaer.
Sy hebben, so be noodt,
Gheeroepen tot den Heere,
End hy heeft se, wt der noot,
Dochte, na sijn goetdheyt teere.

Hy heeft se alle te samen
Brocht op den rechten pad,
Tot dat sy spoedigh quamen,
In een beboude stad.
Datmen dan, mit der daed,
Te kenne Gods gheuaden,
Ooch onder menschen saed,
Alle sijn wonderdaden.

Want by de sel maect sadigh
Die daer seer dochtigh is,
End dien hongher, ghenadigh
Maect hy wel sat end frisch,

E 4 Die

Die daer in duysterheyt
End 's doods schaduw gheseten,
In alle ellendigheyt,
Waren mit 's ieren keten.

Om dat sy Godes woerden
Sterck hebben wederstaen,
End syn sinaders gheworden
Syns eaeds, qualich betaen.
So dat sy door 'ghequel,
Demoedigh syn ghesaen,
Sy syn hopen tot Val,
Gheen hulp ward hen bewesen.

Doe hebben sy gheropen
Tot God in huer nood,
Die heefse, na huer hopen,
Verlost, wt angsten groot.
Hy heefse, wt duysterheyt.
Daer sy saten ghedoken.
We 's doods schaduw gheleydt,
End huer banden ghebroken.

Watmen dan Godes ghenaden
Behenne mit der daed,
End ooch zyn wonderdaden
Onder der menschen saed.
Want ghebroken heeft hy
De sterke eerenen doeren,
End d' 's ieren grendels huff
In tweeën konnen heerschoeren.

De dwa'en die daer dwaelders,
Tot boosdoen hopen zyn,
Daer door sy s'ich behaelden
Krancheyden end ghepyn.
Also dat huer siel ganes
Walghde voor alle spusen,
Er d' dat sy na 's doods dans
Seer byna moesten reysen.

Doe hebben sy geropen
Tot God in huer nood,
Die heefse na huer hopen,
Verlost wt angsten groot,
Heefse ooch ghesont ghemachte
Door zins woords ouerfenden,
End heefse by gheslaecht,
Van allen huer ellenden.

Watmen dan Godes ghenaden
Behenne mit der daed,
End ooch zyn wonderdaden
Onder der menschen saed.
End datse hem danhssegghing
Opofferen te deggen,
End konden mit gheklingh,
Sijn wercken alleweghen.

De ghene die daer schepen
Daeghlichs ter See waert in
End in watren diepe
Bekomen huer ghewin:
Des Heeren wercken blood
Sy konnen lichte aemmercken,
End, in den diepten groot,
Schauten zyn wonderwercken.

De wint, mer groot ontveder,
Heft sich, door zyn beuel,
End, door sulcken gheweder,
Druuen 's meers gollien sel.
Nu int' hooghe sy gaen,
Kunes dalen sy int' diepe,
So dat sy schier vergaen
Oefsmoken van verdriete.
Sy wanckeln, door d' betwoeghen,
Euen als dyonckers doen:
End gheen dingh, so sy plegden,
Konnen sy wel beuroen.

Psalm. Cxv.
By roupen tot den Heer,
In sulche baerlichheyden,
End brenge se in eenen keer,
Wt huere benaueyden.

End maect dat sulch onwedde
Uergae, na synen wil,
End de yre ergoluen wedes
Maect, als se voren, stil.
End sy verburghen sels,
Als d'meer stille is ghe worden,
Ende als se God gheuis

Da toensich heeft bracht aen boorde,
Datmen dan Gode ghenaden
Bekenne, mit der daed,
End doch zyn wonderdaden
Onder der menschen saed,
Datmen oock verheffe hem
In des volkes ghemeyne,
Wem loue alle heet end stem,
In deer raedfaenling reyne.

Die daer de waterstroomen
Tot wuldernissen binght,
Daer toe de waterspronghen,
Tot groete drooghden binght,
End binght d'edryck bruchtbac,
Tot een onuerichtbaer wesen,
Om dat so andackbaer,
D'winooners zyn ghe wesen.

Die doch de wuldernissen,
Verkeert in waters groot,
End d'erde vol drooghmissen,
Tot waterspronghen blood.
End daer sett hy die daer
Oit hongher zyn benanghen,
Dat sy een stad aldare
Ophoudden, mit verlanghen.

End

Psalm. Cxvi.
End dat sy d'land besaeyden
End plantender tuingaerd.
Daer sy bruchten afmaeyden.
Tot huers ghesins weluaert,
Hy bespoedight se seer
End laet se wel toenemen,
End huer bee meer end meer
Doer wassen, on afnemen,
Dan gaen sy af rer steden,
Om huere sonden wil,
Dooz swaere teggheden,
End onruchtebaerheyt beel,
God doet mit grooten smaed,
De Vorsten hen berisdenen,
Ouer dwaeltwegghen quaed,
End plaersen die niet enden.

Hy binght wt nood den armen,
Tot eere, end zyn ghesin
Binght dooz enkel erbaeren,
Als tot een hadde eyu,
Welch so de vromen sien
Sijn vzooban herrengronde,
Daer de boose sal blien,
Wt den verstoppen monde.

Die dan klouck is van sinnen,
Sal die wel nemen waer,
Op dat hy magh versinnen
S'heeren goordaden klaer.
Paratum cor meum.

Psalm. Cxvii.
Sommitge dencken dat David desen
Psalm schreef, wannere hy krich boerde,
tegen die onlegghende byanden, die re-
ghen hem tsamen gestwoen hadden: hy
beereau sich aere op God, dat hy ouer-
winsinge tegh zyn byanden bekomē sal.

E liij Op

Op de Franchoyse wisse des Cxxxiij.

Psalm. Bicenturciv. est. x.

In herre, O God end Heere,

Wat singhen is bereydt,

Ick sal, O mijn rechte eere,

Lof singhen mit bescheyd.

Du lossinghel sta oppe,

End harp vol melooy,

Dat ich daer bruygh op kloppe

Den dagheraech naby.

Dat ich mit lof ontspringhe

Onder den volcken, Heer,

End dat ick dy lof singhe,

Onder de Heydens seer,

Want dyn geode ghenade

D'hemels te bouen gaet,

End dijn waerheyt gherade

De wolcken inder daed.

Verheff dy, O God Heere,

Oock bouen d'hemels frisch,

End dijn eer meer end meere

Op erden toone slich.

Dat dijn lieue gherechten

Verlost waeden eenmael,

Verlost door dynen rechten,

End help my, wat der quael.

God sprach, niet te verheelen,

In zyn heylichdom layd:

Ick wil Siehem bedeeelen,

Suchots dal meten wt,

Gilead mijn ick achte,

Manasse is oock mijn,

Ephraim mijns hoofde crachte,

Juda mijn hooftman sijn.

Moab is mijn waschketel,

Idunsaam ick sal,

Oft mijn boeren, doozmeten.

End maken by gheschal

Over de Palestynen.

Wie sal beteyden my,

In de besloten steden?

End tot in Edom by?

Sal du niet doen God Heere?

Die ons verflooten bast,

End woudest niet wtgaen meere,

Gyt ons end onse heyr cracht.

Help ons alsinu ree stonden

Teghen onsen byand,

Want ijdel waer beuonden

Des menschen onderstand,

Maer wy, door Gods mitreden,

Sullen schoon dinghen doen,

End hy sal by verreden

Onse byanden hoen.

Deus laudem meam.

Psalm. Cx.

Dauid beklaght sich over Doeg, end

meer andere vleyers Saulls, end onder

hueren persoon, beculouet oock de god-

loosheyt Jude, die Christusum sbandelich

verriet, end anders die de hinderde Gods

byandelich haren, daer na beklaghts

sijn ellendicheyt, aenroep hy de berus-

verticheyt Gods.

Op de wisse des xxxij.

Psalm.

Mijn lofs God, swijgh niet,

Want den godloosen End wa

bedrieghers mond, wt herren

boosen, heeft sich open ghedaen al

teghen my, End, mit valscher tong,

mit my ghedeedt by.

C b 37

Sy omringhen my mit hattege woorden
End bin van hen onsaek, besteeden
den woorden, Sy sijn, door mijn liefde,
de, mit haer beuaen, Doch ich was den
ghebete toe ghedaen.

Sy bergheiden my, booz het goet, dat
quade, End booz mijn liefde haec end
groote ongenade, Den godloosen toe
booghd, end den byande Siel ouer hē,
end syner rechter hande.

Laet hem ghericht werden, in den ge-
sichte. End sijn ghebruzijn van ghe-
nen ghewichte, Laet de daghen sijns
leuens haest vergaen, End een ander
die name sijn ompt aen.

Syne kinders daertoe laet worden
weesen, End sijn wijs een verlaten wē
dwa wesen, Laet huer kinders dwa-
len, end om den kost Bedelen, gaende
wt huere huysen woest.

De woekeracer slae hant aen all sijn
hauen, Laet de vrecnden sijn bea-
heyddē raouen, Och niemant sy die
sick erbarme syne. Of mitlijden heb-
mit den weesen sijn.

Sijn saed come tot niets, mit een ver-
achten, End synen haer, in den twee-
den geslachte, Dat sijns baders quade
God ghedachtigh zy, End syne moe-
der sond niet wt ghewist by.

Laetse altyd booz Gods dooghen ghe-
felt werden, Die wtroeyē huer ghe-
dachtis van der erden, Om dat hy
geen hantschap bewijst in noot, Wē
den quade, bel druer vernolght ten doot.

Hy heeft den blouck lief ghyhad, val-
leē

len sonden. Laet den seluen van hem
worden geuonden, Den gozden wiesch
hy heeft oock niet begeert, Laet den
seluen van hem wicken seer bere.

Hy heeft den blouck, als een kleed, aen-
gheroghen, Welche is in sijns lijfs bin-
nenste gherogen, Reche als water, end
in schoon den gheuloyē In sijn ghe-
beente, enen als oly soet.

Laecten hem sijn, booz een kleed, end
een burde, End booz een rion, daermit
hy sich begurde, Dit komm' van God
mynen vanden toe End den, die quack
sprieken teghen my broo.

Du aier, O mijn Heer, end God, wof
sulle Handelen seets, mit my, om duns
naems wille, End berloss my wt desen
drouuen stad, Want dijn goetheyde
is groot end wel bekant.

Want ick verducht end aerm bin, O
Heer, End mijn heer is binnen my ge-
wond seere, Ick trede als een auond-
schadu, on moed, Nu hier, nu daer, als
een springhane doer.

Mijn knyen die sijn, door basten, swach
ghetworden, Mijn lijf, sonder vleesch,
is gaer mager worden. Ick bin hen toe
smaedheyt gedegen by: Die my aen-
sien die schudden' hoofd booz wy,

Kom my te hulp, O mijn Heer, end
God stille, Doe my bystand, om dyne
ghenaden wille, Bekennen doe den,
dat het dijn hand sy, En dat du, Heer,
dit self ghedaen heeft by.

So sy blouckē, wt du doch segē,
So sy opstaen, end vallen my entraen,
Laetse

Laetse beschaeft waerde in tegenspoed,
Maer dijn knecht sich verheughe wel ge
moedt.

Wan byanden laet mit spaaed bekeerde
worden, End mit schade, als mit een
kneed, bedeckt terden, Ick wil den
Heer dancken mit mynen mond,

End omentlick hem louen taller stond.
Want den armen heeft hy ghesaen
ter syden, Op dat hy hem bewaerde
vallen tyden, Voor den die hem dooz
ongerechtigheyt, Sochten te wyngen
sac herdeef end leyd.

Confitebor tibi.

Psalm Cxi.

In desen Psalm predicht Dauid de
wijsheyt, end bermhericheyde Gods,
welcke hy ghebuyekt heeft, in sonder
heyt teghen d' Ioudische volck.

Singe op de wisse des eersten

Psalm.

Ick sal dy Heer, danckē end louē.

Ic We den gheheelen herte misn,

Oec heymelic, end daer en bouē,

In der bromen verlameling.

S' Weeren werckē, niet te woogronde,

Sijn groot, end werden ondersocht.

Naen allen den, die vallen stonden,

Daeraen eenen lust hebben doen.

Sijn werck voorwaer aen alle syde,

Ic enchel lof end heerichheyt.

End zyn gherecht heyt vallen tyden,

Sal bynnen, ia in celzigheyt.

God die daer is gaer vol ghenaden,

Der bermherichheyt torghevaen,

Heeft niet willen sijn wonderdaden

Gedach.

Ghedachtens laten vergaen,

Wen, die hem steets hebben voor oogē.

Heeft hy ghegunt den kost desmonds.

End is dooz trauwigheyt bewooghen.

Ghedachtich gheueel zins verbaads.

Hy heeft daer de kracht sner werckē

Verklaert synen volcke ghelief.

Gids dat hy hen, tot huer verstercken.

Der heyden eef ghegheuen heeft.

De wercken sner eygener handen

Sijn stecht waerheyt end billichheyt.

End zyn gheboden alderhande

Sijn waer end enchel vastigheyt.

End zyn beuef op salcker wyse,

Dat sy ewelick bestandigh zyn.

Want sy zyn ghemaccht alderwisse,

We cranue end gherechticheyt sijn.

Hy heeft sner volcke ghesonden

Verlossing, end zyn verbond seich

Gheboden thouden tallen stonden

Wiens naem heyligh end heerlich is.

Gods breste is der wijsheyt beginnen,

Hy gheeft allen een recht berstand.

Die sich hier na rechten met sinnen.

Welcher prijs heeft erwighen stand.

In exitu Israel de Egipto.

Psalm Cxii.

Een kechueghinghe des Ioudischen

volcks ouer de woedaet der verlossinghe

tot Egiptenland, mit een verhael der

boornemte wonderdaden die God ont-

rent de selue verlossinghe gedaen heeft.

Op de franchorische wisse des selfden

Psalm, somen te Straesburch

plach te singhen, Quane

Israel, &c.

Dof

Psalm. CXXIII.

De Israël troogh tot Egyptens
land, End thups Jacobs ginch
van den volcke vreemd, Mit
broeplichen ghemoede, So ward Ju-
da des Heere heylighdom, End Israël
sijn eyghen vozsendom, Daer in hy
herschen soude.

Doe d'Heer dat sach, het blood van
sionden sien, Wegelicken so ley oock
de Jozdaen Achterwaerts, den stroom
teghen, Ghelyck weders spronghen
de berghen op, Ende d'huenels die
spronghen op te hoop, Als lammers by
de woeghen.

Wat was dy Heer dat du ghemoden
waerst, End dy Jozdaen dat du te
rugge waert Bedwonghen waerst te
wijken? Wat was v. O berghen, dat
ghy daer spronght als weders op, end
ghy huenels ter stond, Als lammers
teghelstiche?

Dat dat ederlick daer heue, oock o-
uerheyd, Om des Heeren Gods te-
ghenwoordicheydt, End Godes Ja-
cobs wille: Die, wat eenre roff water-
vloeden blood, End wat eenre heye
springbomen groot, Heest ghedaen
bloepen, stille.

Beati immaculat,

Psalm. CXX.

Dit is een groot lof der Wet erd des
Godlichen woordes, wiens kraech hier
wert wighelst, na dien dat de gheue-
saligheyt in der onderhoudinghe des sel-
ues gelegen sy. Derhaluen de Propheet
bidt God, dat hy by de menschap daer

Psalm. CXX.

Fol. 40.

af end de liefde des seluen, in drache om
b'elue sijn onderhonden. Verhasst ooc
wat groore lust by daereto hebbe, vele
schoone klaghnen ende verroostinghen
hoort bringhende. 'Tis eenen wracht-
ghen Psalm vol gheestelicken affectien en
begeren dien de gheloooutghen alst in
werts end mond behooren te hebben.

Op de seanchaysche wijse des self-
den Psalms. Dien heureur est zc.

Alph.

Helucksaligh mit waerheydt, sy
daer sijn, Die mit goeder con-
sciency boozuaren, End wan
delen in des Heeren Wet sijn, Seluck-
saligh doch sijn, die daer bewaren, Mit
blijtigheyt sijn geruyghn sijn reyn, En
woeten schap sijn souchen end vergaren.

Welcke niet sijn der boosheyt taeghe-
daen, Mer volghen stracks sijn eenmou-
dighe woeghen, Men wel beken, waer-
in sy alwegh gaen. Verloten heeft du
te honden te deghen. Wijn gheboden,
end gheender twiss daer van Af te wye-
ken, tot eenighe bywoeghen.

Och ofte eenmaal moeghten de gangen
mits Door dijn halde, beweeghe wee-
den op erden, Om te houden by de
settinghen dijn, Waer ick sal doch nem
meermeer beschaemt werden, So lange
als ick mits ooghen neerstigh sae, Op
alle dijn gheboden, groot van weerden.
Ick sal dy van herten recht, ouer blyd
wisen. Wanneer ick sal sijn onderwisen
Van den gerichtien dyne gerechticheyt.
Ick wil houden dijn settingen gepreien,
Dare

Daertoe, o Heer, in deser arāchey misse,
Verlaet my niet, maer wil by my stracke
wejen.

E.

Eeth.

Waermede mach een jonck man synen
wech Verbeteren, om salichlick te seude?
Da mit dynre woorden houdinge secht?
Die gantsden herte ick heb my gaer be-
gheuen Wy te soecken, derhaluen laet
my van Dijn geboden niet af dwalen
noch suenen.

Dijn woort heb ick, midden in't herte
mijn, Verborgē, op dat ick t'eeniger
stonde Niet sondighe, regen den wils-
te dijn. O Heer dijn lof end prijs gaet
alle monden Uer: te bouen, end oock
alle verstaē, Leer my, Heer, recht dijn
settinghen doorgronden.

Ich heb vertelt mit mynen lippen by
De gherichten dijn monts, van grooter
werden, So datter niet een naghe-
bleuer is. Ich verbughe my herlick,
mit volherden, In den weggen dynen
tuyghnissen meer, Dan in allen rijk-
domen deser erden.

Ma d' betrachtēn dynre gheboden
staen Sal ick mit blier, end ernstlick
semercken Dijn voetspaden, om daer
in voort te gaen. Ich sal my, in dyne
settinghen, stercken, End bermaken,
end dyne woorden schoon Niet be-
gheten, maer daerop altyt mercken.

C.

Sintel.

Aen dynen wech gunstlick betwiff
dijn Weldadigheyt, dat ick bliue in
den leuen; End dat ick dijn woorden
beware

beware sijn Gynen ooggen, die duy-
sler sijn, wil gheuen klarigheyt, dat ick
wel denmercke mach de wonderhep-
den dynre Wer verheuen.

Een vrecndelings end hartvollick
ick bin Op erden hier, wil my dan niet
verhelen. Wijn gheboden, die my beley-
den sijn. Mijn siel altyd door anders
niet dan quelen, End beswaert schier,
door de begheerte groot Dynre hooger
gherichten end beuelen.

Wahr du bestraff d'hoongerdrighen
onreyn Seer scherpelick, end die datt
dijn geboden afwicken, sijn verclouet
alle ghemeyn. Aan smadigheyt end
schand wil my behoeden, Die alweghe
my werden aenghrden. Om dat ick
dijn tuyghnissen heb ghehouden.

Wahr de Vorsten steren gelick bees-
saemt, End sy bringhen regen my huz-
re raden, Om dat dijn knechte vā d'ijn
settinghen stemt. Dijn tuyghnissen sijn
my tot vureghd geraden, End sijn ooc
mijn raedsliden, daer mit ick my kan
in d'uck verdroosten end beraden.

D.

Daleth.

Mijn siel die kleeft aen t'stof, nu schree
vergaen, Daerom wil my in den leuen
behouden, Ma der roecleg die di mit
heefft gheuen, Mijn weggen heb ick
dy dick voorgehouden, End du heefft
my verhoort so menigmaek. Wijn set-
tinghen leer my, om die te houden.

Leer my den sin daer na my leer bera-
langhe. Dine gheboden, so wil ick wel
betrachten De wonderheyden die dijn
Wes

Wet beuoght. Mijn sel voor angst te
byna is onmaghten. Beuallen, na de
toesegging dijns woorts. Wil my dan
nu ghenadelick bekrachten.

Den balschen wegh die van der waer-
heyd leyde. Wendt van my af, end wil
my sijn bekrachten. Mit dyner Wet kē-
schap, tot wijs gheleyd. Ich heb den
wegh der waerheyt, my te lichten. Ver-
hoort, end mijn ooghe staet ick by. Op dijn
rechtē, om dat ick niet sou swichten.

Ma dat ick steets dynen tuyghnissen,
Heer, heb aēgheleest, die du strange
heest gheboden, alle schande van my
gunstlick afkeer. Ich sal mij vliet in
den wegh dyne gheboden. Loopen, als
du salt hebbsij. Dette mijn Verzuegdt,
end my dynen troost aēghehouden.

L.

De.

Leyd my in den wegh dyne settingen
streng. O Heer, dat ick dien rechtisus
keere kennen. End houde sijn, alle
mijn leuen lang. Dooz dynen geest, wil
my altsid gewennen. Tot dyner Wet,
om die te houde vast. End ick false,
van gantsen hert. beuallen.

Doer my doch in dyner geboden pad,
Sonder dat ick daer eenighsins afdwā-
le. Waer aen ick steets mijn genouchte
heb gehad. Neegh mijn dert sijn, op
dat ick gheensins sale. Tot der kent-
schap dyner tuyghnissen reyn. End dat
het niet tot ghegheyd beualle.

Mijn oogen doch wend af, dat sy niet
sien idel dingē, die my van dy afkee-
ren. End leuendigh maect my in den
wegh.

Wegh dijn. Wil my mit dijns troost
beuelling bereeren, dat du dyne knecht
te heest schoon toegeseyt, Op dat dy-
ner breef in hem magh berieeren.

De snadigheyt, daer voor ick my ont-
ste. Gymer sonden haluen, wilt my afne-
men. Want goed sijn dijn rechtē, daer
ick op ste. Bedwongen bin ick mynen
lust te nemen. In dijn gheden die gae-
leest ick sijn, Maect my na dijn gerecht-
icheyt te leuen.

F.

Van.

O Heer maect dat ick magh deelach-
tich sijn. Dyner genade. In desen wyne
stande, End dynes heyls, na der toe-
segging dijn. Dat ick voor den, die mit
bertwijt mijn schande. Natrachten, om
dat ick op dijn woordt vast. Verhoop
magh antwoorde hebben voothanden.

Laet niemēmeer, tot mynen monde,
O Heer, dwoopt der waerthē hē wegh
ghenomen werden. Want ick verhope
op dijn gerechtē seer. End ick sal dijn
geset van groorer loeden. Bewaer
steets, sa oochan ewigheyt. End de sel
ue ronderhouden aenuerden.

So sal ick als in een raym plaets ge-
brocht, Wandelen by, mit dijns ghee-
stes voothonden. Want ick heb dijn ge-
bode ondersocht. Ich wil goets meers
voor koningen voothonden, End spre-
ken van dynen tuyghnissen schoon. En
sal dies niet beschact werden beuonden.

End ick sal my verhuengen v' alle
stond. In den beuten, die du heest ge-
boden, Welcke ick ghetuis lief heb van
boden.

F.

herte

heeten grond. Ick sal heffen tot dijn
lieue gheboden. Gijn handen, om die te
hinghen in dwerck. End ick sal van
dynen settinghen reden.
B. Zain.

Sp gedachtigh dijs toezets dat du
ghedaen. End roeghelepe heeft dynen
reantwen knechte. Doer door hy en ge
wisse hope heeft ontsaen. Want so toan
meer my eenigh ducky aenucheet. Wat
is my re seer groote troost. getweest. En
dijn rede maecte my leuendich rechte.

Oech diekmael van my dynen huere
spot. D'hoouerdigen in desen mynen
wesen. Mer daerom wiche ick niet van
dijn ghehod. Ick bin altijd, Heer, ge
dachtigh gheweest. Dint ghyechten,
van ewigheyt aengheuaen. Daer door
ick werde ghe troost end gheuefen.

Als ick sie der godloofen leuen aen,
die daer dijn Wet verlaten end niet ple
ghen. So bin ick mit verstrueninghe
bewaen. Dijn settinghen sijn my altijd
ghedeghen. Tor lofsangh dien ick daer
van heb ghebricht. Dewilt dat ick wt
landtsich bin gheloeven.

O Heer. ick bin indachtigh gheweest
sijn. Dijs naems, oock s'nachts in der
eyde myner ruste. Op oet ick wel be
waerde de Wet dijn. Ick heb altijd ge
uoelt mit grootten luste. Des ghenade
ten my, dat ick begheer. Dijn gheboden
e'houden, daer ick op ruste.

H. Heth.
O Heer, du bist mijn erfdeel end mijn
lot; Ick heb booz my ghenomen dyne
woorden

woorden. Te behoude cetolich, na dijn
ghehod. Ick bin bidtsaem wt gansen
heer ghelwoeden, Uoer dijn aenschijn,
derhaluen bid ick dy, Ghenaadigh se
myner, na dynen woorde.

Wel ouerleyd heb ick de wegen mijn.
End vand daer niet goedts in, daerom
mijn voeten. Heb ick ghekeeter na den
zuyghmissen dijn. Gie grooter haest
(om mynen lust te boeten) Sonder wer
stel heb ick daer na getraecht; Dat ick
houden mocht dijn gheboden soere.

De godloofen hebben my sterck be
strecht. Mit huer banden, om my gants
te doen swichten, Mer dynier Wet heb
ick vergheten nicht. S'middernachts
sal ick my dapper oplichten; Om dy lof
sangh te doen alsoor betaemt. Om des
wullen dyner rechte gherichten.

Ick wil altijd een mitgheselle sijn
aller der die dijn vaese hebben booz oo
ghen. End die daer houden de ghebo
den dijn. O Heer, van dijn goeshyde
onbedrogen. End ghenaden dat ganse
erdryck te vol, daerom leer wy dyne
trauwe gheboden.

J. Teht.
O Heer du heest goedtheyde aen dy
ne knecht. Gewesen sijn, na dyne woor
de (wt minnen) daer op hy vast sijn ho
pe hadde aengelegt, Gheest my versta
alles rechte verstaen. End werckchap
ens rechte onderkhepts. Want ick
verreantw dijn gheboden mit sinnen.

Ger ick schoon ward versocht mer te
genheyl. So dwaelde ick seer, end heb
f. iij. swaer.

Sal. Cris. 44.
Waarlick ghesondigt, Nu anet hond
ick din woort mit bestheyd. Gewisslic
du bist van aerde goet grondigh. End
wilt du din godden re-deelen wt, Wt
my dan dyne setten gen-maken hondigh.
W'hoouerdighen erdichten tegen my
Viele tegens, mer ick, na aerd der bo-
men. Wijn gheboden wille onderhou-
den by. Alle verhand is van huer heet
berouwen. Welch bedrick is, mer ick, on-
derelact. Heb myne lust in dyne Wee
ghenomen.

Heer is my goed, end mit geweest booz
maer. Dat ick dat d'ick benedees
bin geweest. Om te leuen dyne mygh
nissen waer. De Wee d'ins mond is, is
by my meer geuusen. End w'ichige
dan goet end sluer sijn. Dan sommene
geoor, wt den besten, belesen.

Dyne handen my hebben daer toege-
eust. End sijn gemact, wil my doch be-
stand gheuen. Dat ick leuen dyne ge-
hoden mit lust. Die by hebbe booz oo-
gen in huer leuen. Sullen s'ick s'er be-
uerueghen in'r ghemeyn. Om dat ick
in d'ins woords hoep bin gheleuen.

Ich weet wel, Heer, dat din gericht
sijn Gants gerecht. end dat du my
ten besten. Weegommoedicheit heeft na
deer traue d'ijn. Wijn goedicheit be-
schone aen my ren lesen. Na din be-
loft dynen knecht gedaet. Om he trich-
lych mit roosse te belesen.

Laet bliken aen my d'ijn barmher-
digheyt. Op dat ick in d'leuen Werde
Abc

43
Sal. Cris. Col. 44.
Gehoude. Wat d'ijn Wee is mijn v'uegh
end v'ueghicheyt, W'hoouerdighen die
s'ick s'er b'als'lick houden, Al reghen
my, beschact laet worden by. Ich anet
sal betrachten d'ijn gheboden.

Alle die dy v'ueesen van heten grond,
Die heere s'ick tot my, end dien te degen
Ghemacht schoon sijn d'ijn getuyghuis-
sen hond. Laet mijn hert gants sijn, es
sleijd ghenegen. Tot d'ijn gheest, so sal
ick nemmermeer, Werde beschact in
alle myne weghen.

Caph.
T'groot berlanghen, na dyne saligh,
Heeft mijn sel doen beswischen end be-
nauwen. Want ick hope op d'ijn woort
mit stadigheyt. Wijn ooghen sijn be-
moeyt in'r hoogh te schauwen. So dat
ick seg, wan salt du roosten my, Na d'
woord dat du beloest heeft ouerantwe.

Ich bin ghelick worden, door groot
berdriet. Tenen blasen geroumpelt door
den rooche. Doch heb ick d'ins ghe-
sets bergheten niet. Hoe lang sal d'ijn
anrecht wachten, so gheboden. S'er d'ij
w'uecht na dynen gherichte recht, de
ghene die my berouighen end blonken.

W'hoouerdige han my enen kuyt be-
ceydr. (Hoe wel sulcks sy van d'yn
Wee verbode) Op dat ick daer in v'iele
my tot leyd. Trau' s'ick end waer sijn
alle d'ijn gheboden. Na dat sy d'ijn ron-
recht beuolgen my, Laet d'ijn bystand
my werden aenghehouden.

Sy hebben my byna gheueit mit daet
Ter erden plat, wt enen hoosen rade,
F iii Dacrom

Daerom ick dijn gheboden niet verlaet.
 Na dijn goetheyt hom my al hiu te stude
 End leuendigh maect my op dat ick
 dijn Hondt rugghnissen beware
 hrough end spade.

W. Lamed.

Dijn woord. O Heer, dat du gespro-
 ken heest. Daer ick op staec, end dub-
 delich op waecte, blifft eertlich, welch
 rughe d'hemel onbeweeghe. Dijn
 trauwe blifft van geslacht tot geslachte
 In ewigheyt, daer van seer klac bes-
 cheyd. End gheuoghsaem rugghnis
 gheeft derdusich baste

Sy hebbe noch hynden sdaechs huer
 bestand. Alleen onder d'beleyd dyner
 acherichten. Want alle dingh dr dieff-
 lich slaet zee hand. So dijn Wet my
 gheen lust hadde aengerechtet. Wan-
 neer ick mit duche bezangen was, ick
 hadder in moeten betgaen end swichtet.

In ewigheyt wil ick vergeten niet
 dijn gheboden, daer mit du my ghe-
 ghen heest in't leuen, tot des steruens
 verdriet. ick bin dyne, wil my na dijn
 leuendighen. Bewaren, want ick heb
 sijn ondesche dijn gheboden, bouen
 al mit behoeghen.

De godloose menschen bespyen my,
 Op dat sy my berouwen mer ick trachte
 Van heten na dijn ghetugghnissen by.
 ick se, bergaen alle dingh van machte
 hoe groot of hoe volkomen sy noch sijn,
 Mer dijn ghebot strecke wijsd welck ick
 groot achtet.

N.

Mem.

Och

Och o lief heb ick Heer mit waerheyt
 vlood. Dijn Wet wt mynen gemoede
 ende verstante, daer ick daeglic van
 spreek met weerden groot, Op wy-
 ter, dan daer sijn myne byanden,
 Heesta ghemaecte, door dijn herlich
 ghebod. Want ick heb dat, by my, al-
 tijd voor handen.

ick ben wiser getworde dan daer sijn
 Dijn leermeesters alle te hoop gewesen.
 Om dz ick dijn rugghnissen brachte sijn.
 Oude mannen, oock de wisse wogelen,
 Te bouen gae ick in raed end verstant,
 Want ick honde dijn gheboden geproef.

ick heb altyt mit groeter neekicheyt
 Uoghonden mijn doere voor boote we-
 een, Op dat ick dijn woord hielden in
 lief end leyd. Door dijn bystand bin
 ick niet tot bywegen afgeweken, van
 den gherechten dijn. Want du heest
 my gheleert rechtssas te beghe.

Och hoe siet sijn mynen raken gewis
 Dijn woorden, die du ons niet heest ver-
 swegen. Soeter dan daer huenab
 mynen monde is. ick heb wilsheyt,
 door dijn gheboden kregen, Alle din-
 ghen te richten mit bescheyd. Daerom
 haet ick allerley valsche weggen.

O.

Nun.

Dijn woord is een klac kerste in duy-
 sterheyt mynen boeten, end een reche
 licht berichten den doetwegen mijn,
 tot seker gheleyd. Gheswoen heb ick
 mit een vast boornemen, Tonderhou-
 den sijn de acherichten dyne Serech-
 ticheyt, ynde van op beschenen.

F

Ouder

Psalm. Cxvi.

Onderduet bin ick bouen mats seer,
Daerom bid ick, behoudt my in den leue.
Ma dynes woorts roefsegginge, o Heer.
Onsfang alsijn dankelic, weer berheue,
Mijnsmonds offer, dien ick ghewilligh
doe. End kentschap d'ner gheboden
sal my gheuen.

Ick daesech mijn sel in der hand mit
verdaet. In haerlicheyt, den dood
ouergetheuen, Nochtans bergheer
ick dynes ghesets niet. De gabloeten
hebben my, in mijn waeghen. Stricken
ghelept, doch heb ick niet ghedwaelt
Van dyner Wet, noch my laten beweegē.

Toe mijn deel sijn de geueghuiffen
dijn, Ghewooden, om die alreid te be-
seruen. Want sy sijn de bueghde des
herten mijn. Dijn gesetten sal ick vris
ende dat steuen Honden alsoegh, wāt
mijn heer seers daertoe. Heb ick ghe-
neygh, die ick niet konde deruen.

Samech.
De menschen schalk end boos heb ick
ghehaet. We, dooz vernuif, eyghen
doome erdschen, Aneer d'ner Wet heb
ich lief in der daed. Mij toenluchte
my, in swaerheyt, te heleschten. Bistu,
end myne schid, in alle acyflaot. So
hoop te vast op d'ner woord, sonē swichte.
Ehy boofdadere wiccht van my all
gemeyn. End ick wil sin onderhouden
mit vliete. De gheboden Gods des
weeren mijn. Beuefichte my doch in
desen verdriete. Mit dynen woorde,
dat ick leue vris. End (niet beschaemt)
myner hopen gheue.

Onder

Psalm. Cxvii.

Fol. 44.

Onderst my, dat ick sterch end gesand
werde. so wil ick my rechtins vermake,
Mit lust, in d'ner gheboden valler stond.
Da sal treeden mit boete, dooz d'ner wra-
de, Alle die van d'ner Wet afwiche-
sijn. Want gaer bedrogh is alles was
sy maken.

Alle boosen doe erden werpstu hen,
Schelich schame, derhalē ick bermake,
Van hertengeond, de geueghusen d'ner,
Mynen bleesche geyt, als ick ouersinne
D'ner gerichtē, die du daer van sal doē.
End booz d'ner herte ick bescheide hē
binnen.

Ain.
Ma billichheyt end rechts ick my ghe-
siele. Heb' in'r ghericht' wil my niet
ouergeuē, Den die my daer beedue-
ken, mit geweld. Seuer dynen knecht
dat hy nas all yntenen Mit bueghd,
na elgoeds, end laet niet toe dat hy
Deer grooten ghemelde ouergegeuen.
Mijn gogen sijn bermoept van mach-
ten na d'ner saligheyt, toeghefeyt dooz
de rede. Want gherechtheyt, daer ick
gaer vast op sta. Mit dynen knechte in
goedertierenhede. Handelen lust, end
leer my nu booztan. D'ner settinghen
berstaen recht te dedgen.

Shelwis ick bin d'ner knecht, begre-
dicht my. Mit dynen gheest, dat ick
wete ten rechten. Welck d'ner oerhad
dyner twinghissen sijn. Het is schaam
end, in du lange vermachran, dat du
recht doest, D'ner, want sy hebben by
D'ner bichte d'ner Wet, mit een verachte.
Daerom

Daerom heb ick dijn gheboden gelieft,
 veel meer dan goud, oft kostlicke ghe-
 steuten. Die ick mi' heer booz ewelick
 heb gebieft, Derhaluen ick oock booz
 alle Ghemcenten. Wijn beneien beken
 gaer recht, end ick haete alle valsche
 wegghen end gheuatenen.

R.

Phe.

Seet wonderbaer sijn de tughniffen
 dijn. End vol aller hooge bezorgent-
 heden. Daerout mita siel heeft se on-
 derhouden sijn. Jae die aenwangh end
 ingangh dynet reden, Verlicht seer
 schoon den slechten huer berstand,
 End stelt huere consciency te vreden.

Ick heb den mond opgedaen end ver-
 suchte, Overmids dynet geboden be-
 geerten. Om die ewelick v'onderhoude
 mit rucht. Zensse my, end my gunstlic
 sijn beherten. Gheluckter wijs du alre
 reden plegghst. Dien die dynen Naem
 lief hebben van herren.

Oyne ganghen door dyne gheest be-
 leyd. Na den cyste dijns woords, dat
 ick niet valle. Tot valsche leere of cent-
 ghe booshey. Verloft my dat ick niet
 werde overvallen. V'ander menschen
 besonghetiching groot. End ick sal
 houden dijn beuelen alle.

Dijns aengesichts klaretheyt laet schif-
 nen sij. Over dijn knecht, end wil my
 onderwisen. Welck daer vberstand
 dynet seeringhen sijn. Waterbekken tot
 mijn ooghen afstijfen. Door drousuf-
 sen, om der wylten der, die niet hou-
 den dijn Wet, auer se misprijfen.

Zadé.

S.

Zade.

O Heer, du bist houen maten gerecht,
 In dynen doen, end allen dynen wesen.
 Dijn gherechten sijn oock alle sijn recht,
 Du heest, dooz dijns woorts gebod, on-
 droewesen. V'onderhouden dijn ghe-
 tughniffen sijn. Die gaer gerecht, end
 traue, sijn gheprijfen.

Ick ben v'edout schier, end te niet
 ghegaen. Van yener groor, ouer myne
 byanden. Om dat sy dijne woorden
 bergheren han. Dijn woord is gants
 louet, in allen stande, Tot welken
 dijns knechts herte aenstelen is.
 Mit regere end v'etiger hedenbrande.

Hoe alreue ick sy van ghestelle, end
 beracht, So kan ick doch gheender-
 wijse bergheren. Dijn gheboden, by
 my seer groot gheacht. Dit is gewis
 ende niet onzewien. Dat dijn rechten
 ewelick bestand igh sijn. End dat dijn
 Wet waer, end vast is gheheeten.

Gants beanght end bedrucht aen alle
 spid. Ick bin, nochtans in all mijn wa-
 re liden, Dijn gheboden hebben my
 steers verblifft. Dijn tughniffen
 sechttheyt, die ick belide. Is doch ew-
 lich, leere se my gunstlic. Op dat ick
 mach sijn leuen v'allen liden.

T.

Coph.

Wt gantschen herte, o Heer, ick roup
 tot dy. Wil my een ghenadighe and-
 wode gheuen. Op dat ick dijn ghebo-
 den houde sij. Ick heb tot dy mynen
 roup opabehenen. Help my dat ick de
 ghertughniffen dijn,

Onder.

Psalm. Cxix.
Onderhoude sichtig alle mijn leuen.
Uooshomen bin ich schoon den dage.
Maed. Wy raeroupen, want alle mijn
berhopen Alleen op dijns woords toe-
legghinge staet. Mijn ooghen booz de
nachtwake zijn open, Op te wake toe
dy wacker end sijn. End mit bliet te
betrachten dijn ghespreken.

Mijn stem verhoed, Heer na de goet-
heyt dijn. End wil my in deess woachts
stercker maken. So du daer vliegghst
my te betmaken sijn. Mijn haters, die
na mijn quaed staen, ghenaken Wy, te
wyle sy berre afwijckich zijn. Na dijn
Wee, die sy schouten end versaken

Mer wil dy, Heer, altijd in myne nood
houde by my, end my dijn bystand gun-
nen. Want waer end sijn dijn ge-
bode grooe. Ouerlâgh weet ich, is oock
van beghinne. Dat du daer heeft gae-
vast grondich ghemaecte. Dijn ruggh-
nissen, die ich altijd besinne.

Res.
Kenste mijn groot hater, end swaer
bedruet, End my daer tot genadelich
wil rechten. Want dyner Wer heb ich
berghete niet. Neem mijn saeche aen,
verlof my van onrecht, Ende ver-
lof my van des steruens nood. Na der be-
loft dijn woords, die ich betrachte.
De saligheyt banden godloofen is
Seer beer bozwaer want sy alle mit ge-
myne. Waer niet na dijn settinge ge-
uis. Soor is o Heer, dijn verbergh-
heyt reyne. Wil my dan nu, ghelich du
te doch stlegghst. Aernaken, end my
niet

172
Psalm. Cxix. Fol. 11.

Niet laten verkleuen.
Dijn vervolgers end vyands die sijn
In grooe hertal, doch be ich niet gewet.
Weniger myn banden rugghen dijn.
Wanneer ich sie die daer sijn afgewet.
Na dijn woerde, end dar berachte sijn.
So dier my vā dachte dy Heer te bie.
Sie aen, Heer, dat ich lief heb sterck
end sijn. Dijn gheboden, so wil na dijn
ghenade Wy verguchen, end behoude
te lijf. Van den beghtone aen, is dijn
woord gherade. De wackerheyt, oock al-
te gheerhten dijn. Gherechtigheyt,
jijn ewigh vol ban rade.

F.
Schin.
Wy hebbe feer veruoelcht de vlosten
dat, Sonder oorsaeck, doch, byren
eenigh schoumen. Ich heb dijn woord
steets in eeren ghebod. We dijn word
heb ich sulche bruggē hehouden. Als y-
mand wt eenen byre seer god. Of
schatte groot, sou moghen ouerhomen.
Lueghens ende valscheyt hacte ich
ghewis. End hebber af eenen groot
wel van dighen. Auer dijn Wer my
seer lief end wered is. Seuenmael
so daegs dyne lof anwerthogen. Singe
ich, o Heer, om der gerichtē wil dijn
gherecht heyt, die du taonst alle weghe.
Teel vades is hooswaer den toebē.
Niet die daer dijn Wer lief hebbe, end
v werden. Sack niet hooten, toe een
gerley leyd. O Heer, Ich heb lang be-
hoopt, mit volherden. Op dijn bysijn
houdeude tot vry ghemed. Dijn ge-
haden, die daer groot sijn van werden.

Q. 11

Psalm Cxxi.

Mijn sel heeft din ruymhissen beswaert sijn. Mit een ontsicht de selue te verkleynen. Want ick heb se vā heren gronde lief. Din gheboden end ruymghissen gemeyne. Ick heb bewaert, want alle weghen mijn. Sijn wel bekent voor dynen ooghen teyne.

X.

Thau.

Din roupen, Heer, laet doch komen tot dy. End wil my na din woord sulck verstand gheuen. Dat bequame, dynen wille te daten. Laet doch tot dy mijn stem opgeheuen. End verloss my, so du heest toeghefeyt. Dooz dyn reuolue woord, ons ouergegeuen.

So sullen mijn lippen bymoedelich spreke din lof, als du salt dyn geboden. Dy sijn geleert hebben ghenadelich. Din sage sal sijn niet konne verhoede. Te spreken van den toefgengen din. Want gherecht is, so waer du heest gheboden.

Wil doch din hand ufstrecken ouer my. Tot myner hulp. Want ick heb verkeroken. Wonen alle dingh, din gheboden sijn. Din salgherey begheer ick na end voren. End din gheset is my een byueghde groot. Waer in ick neem mynen last, in mijn troeren.

Mijn sel in den leuen te bliuen sijn. Om dynen lof alweghe te verhoeyden. Maek gnadelic na der gewoontz din. Als een verloren schap, end sijnre verberken. Ick hebbe ghedwaelt, wil southen dynen knecht. Want ick heb dyn gheboden niet vergheten.

Conf.

Psalm Cxxviii.

Psalm Cxxviii.

Confitebor tibi toto.

Psalm Cxxviii.

Dauid neemt voor sich den Heere te danken, end groot te maken voor de grootmachtige. Op dat sijn goeth, waer heyt, end boosachtigheyt bekent werdes. Op de franchoyse wyse des selfden psalms. Il faut que de se.

Ch wil wt gantschen herte dijn.

I. Uerheuen dy.

End hooghlic passen.

End tot lofsangh, dy ter eerem.

Dooz Richteren.

Wil ick opassen.

Ich sal, in dynen tempel bly.

Enbidde dy.

Din Naem behyden.

Om der willen dynre goetheyt.

End din warheyt.

Broot vallen tijden.

Want du heest, Heer, den Naem dijn.

Broot ghemact sijn.

Mits dynre tranuen.

Als ick heb aengeropen dy.

Du croostst my.

Na mijn betrouwen.

Dies sullen alle Koninghen.

Dy lof singhen.

In allen oorden.

Wanneer sy hoorck, dat du bist.

So gaet ghewes.

In dynen woorden.

End sullen singhen salter stonde.

Wt herten grond.

Des Heeren weghen.

Quis dat God hond maect ouer herte.

S. Sijn

Psalm. Cxxviii.

Sijn heerlijkheyt,
 Rechtfins ze deghen.
 Want hoewel die heer is seer boosch,
 Hy aensiet doch
 W'nedrighe wesen,
 End die daer groot sijn end wael,
 Die kent hy wel,
 Of alle huer wesen.

Wonden in groote heerlijkheyt,
 Salt du bereyd
 Gy sijn beryeyden,
 Du salt mynē vanden sel
 Hard slaen op 't vel,
 End my beuryen.
 Du salt aen my voldoen het woerck
 Dytē gnaden sterck,
 Die niet sal eynden,
 Alles waer du beghinst eenmaal
 Wilt du temael,
 Troostlick voleynden.

Domine probasti me.

Psalm. Cxxix.

Want prift, mit een wondbebae
 de en heerlijkhe ede, de booschetghedyde
 ende wetenschap Gods, welken alle
 woorden, wercken ende gedachten des
 menschen wel bekent sijn.

Op de wisse des xix. Psalms.

A heeft wy, heer, ondersocht
 D'recht te deghen, End my ge-
 kent, geheuen, end gheueghen,
 Du verstaest mijn sicken end mijn op-
 slaen, Du boosst ooc van verre mijn
 ghedachten, Du omringhest mijn gaen,
 end liggen mit waachte, Du heeft op alle
 dinge weghen acht gheslaen.

Psalm. Cxxxi.

Fol 35.

Ja niet een woord wert in mijn roeg
 heuonden, dat du heer niet werest ad-
 te doozgronde, du heeft my ghemact
 achter end bozen an. End heeft aen
 my dijn hand geleyd wt gonse, End
 heeft hierin ghebruyt so groot konse,
 Dat icke doch geenfins begripen kan.
 Waer magh ik hē, van dynen geeste
 wijcken, Of waer sal ick van din aen-
 sichte ontwijcken, Uere ik hen ten
 hemel, du bist aldaer, Strighe ick ten
 hell, daer bistu desghelicken, Als
 ghinge ick mit 'dagheraeds vlieten
 strijckē, End woonde aen des merck
 eynde on openbaer.

Aldaer sal my dijn hand oech deeglich
 leyden, End dijn rechte hand my hou-
 den end beleyden. Segghe ick my sal
 decken de dypstheyt, Oock sal de
 nacht als 'd'licht alles ondecken, De
 dypstheyt kan dy gaer niet bedecken,
 De nacht is dy, als dag, on onderscheyd.

Wae mijn niere die sijn doch als dijn
 eygen, Du werest doch wel, waertoe
 'therte is geneyget, Du heeft gemaect
 my in de moeder min. Ich danche dy
 dat du my wonderlichtē Ghemaek
 heeft end dat in alle stuckē, Dijn wer-
 ken, so min sel wel weer geoor zyn.

Mijn gebenten sijn dy sijn on d'nes
 borzen, Hoewel sy sijn ghesomerec
 int verborghen, Dijn ogen han on-
 somerec gesien my. End mijn leden
 die daer, in vele dagen, Ghesomerec
 sijn, in dijn bouck sijn ghegrauen,
 Ja oech aen dat huerē een ghetweest sy.

Ach Heer, hoe groot zijn my dyne raed
slaghen. Welcke somme niet kan zijn
ouerflaghen, Als woude ickse tellen,
daer is gheen raed. Wen ick ware waer
ker, end dijne gedachtigh, Tghetal is
my veel te groot end te magtigh. Welc
oock dat zand des meers te bouen gaet.

O God salm niet dooden d'ongodtlic-
ken, Op dat van my de bloethonden
steacks wijsken. Die daer dijn ghe-
swoorne byandē zijn, End dynē Naemt
lichtuerdelick misbruycken, Soude
ick niet die hatē, die doch haet bruycken
Tegē dy, Heer, dies ick quelle mer pijn.
Ick haetse ia mit eenen haet volkomē,
End ick sal hen stecks byand zijn hiet-
omune, Ondersouch my, God, end door-
gēd mijn hert. Beprouf my doch, end
ken myne ghedachten, End sie of ick
reynigh boos by my trachtē, End hoē
my op den ewighen wegh boort.

Domine clamant ad te.

Psalm. Cxli.

Wand bidt God om sulc een gemoed
dat hy de genade, gunste end vriedschap
der Godloosen, hoe groot end maghtigh
sy oock zijn, betweepe, end de ghemyn-
samheyt der vromen aenneme.

Op de franchoyse wyse des.

Ik roepe ernstlic tot dy, o Heer

I Wil dy tot my seer spoeden,

Mijn roups stem mit dijn oors
hoor, Na mijns herten beuoeden.Mijn ghebed sy bereyd boor dy,
Welckel eueckzanselschoone,

End

End mijn handen opheffing brij
Laet oock boor dynen throone,
Als anondoffer wesen.

Wil enen toom aen mynen mond
Heer, ghenadelick setten,
Mijn lippen hoer p'aller stond
Wil oock deeghlick beseten.
Neygh niet mijn hert tot boosheyt wē,
Dat ick gheen boose aenflaghen
Doe, mit den godloosen vol spot,
Dat ick te gheenen daghen,
Oock van huer roofstijse etc.

De gherechte die slaē my brij,
Ick wilte boor vrientchap achten
End so hy oock bescheide my,
Als oly soet end sachte.
Die daer mijn haofd niet wonden sal,
Diē s wil ick boor hen bidden,
Dat huere Richters werden al
Afhestooten, dooz midden
Der steenachtigher plaetsen.

Op dat sy hoozen hoe soet sy
Mijn ghebet dat ick leyde,
Ouff lidmaten die werden by
Des grafs monde ghespreyden,
Euen als een gheblouen hout
Of een erde opgegrauen,
Mijn ooghe auer, Heer, by aenschautōe,
Mijn hope ick dy roedzage,
Laet niet vergaen mijn leuen.

Behoed my boor den strick, o Heer,
Den sy my han ghespannen,
End dooz dyne ghenade teer
Voor der boofvaders spanns.
Wer schaf leuer ghenadelick,
Dat de godloose menschen

S 14

Vallen

Vallen in hueren eyghnen strick,
Dar ick na mynen wenschen
Daerentusschen ontkome.

Benedictus Dominus Deus.

Psalm CXLIII.

Dauid daer God, door wiens goet
heyt by in kerighe oerwinninge piegert
te bekomen ouer zijn vyandē, end rouwt
om zijn hulpe tegen de boose nationen.

Belooft sy de heer mijn steen-
corse End bastigheyt, daer is
op troste. Die toe kerig leers
de handen mijn, End toe stryde mijn
hinghers sijn.

Hy is mijn verclader, mijn weere
Gyn slot mijn schermer, schuld end spee-
re, Waer op ick heb mijn hoop geslaen,
Die mijn volck wy maeght onderdaen.

Wat is de mensch, daer du, o Heere,
Syner kennenschap neemst so seere?

Of wat is doch des menschen soon,
Dar du syner acht hebdest schoon?

De mensch is ners, in zijn aenlagen,
Als een schaduw, sijn syne daghen,
Die boozhy gaer, den hemel dijn

Reygh doch, Heere, end kom beraf sijn.
Roer de berghen sy sulken werden
Tor coock, end waer herwe op erden

Den blusen, end berstroeyse daer,
Schiet dijn gheschut, verslaese gaer.

Dyne handen send van daer bouen
End verloss my (om dy te loenen)
Van wateren end der bremden hand

Die dy gans niet hebben bekant.
Welcker mond spreect rechte ijdelheyde.

End

Psalm CXLIII. Fol. 52.
End huer rechte hand is vol boosheyde,
Heere, ick sal dy doen een niet led,
Doch mit der thienhaerighe luyt.

Wie daer verlossing sijn wilt gheuen
Den koninghen, so by te deghen
Dauid synen kerichte heest ghebaen,
Den hy handen swerde, heest ontslaen,
Rede my doch end verloss my banden
Vrienden die dy niet kennen vanden
Welcker mond spreect gaer ijdelheyte,
End welcker rechte hād doet boosheyt.

Op dat in huer teughd onse sonen
Opwassen als tonghe plantsonen,
End dat onse dochters ghelick sijn
Den houehpilaren, vercieret sijn.

Onse spijshainers laet vol weeden
Allerley mondkost, wt der erden,
Onse schapen mit duyft aen boord,
Ja mit thien duyft, laet komen boord.

Laet onse ossen huer sterck last dragē,
Laet ons hebben gheen neederlaghen,
Laet niet datter verduyting sy,
Noch in onse straten gheschey.

O wel den volck aen alle wegghen,
Waer mit het alse is ghelighen,
Welsaligh is dat volck ghewis,
Wiens God allere de Heer is.

Laudate Dominum de Caelis.

Psalm CXLVIII.

De Propheete Dauid vermaende alle
creaturen den Heere te prisen, end te
louen, ouermids de verlossinge die ons
Joor Christum is gheschiet.

Op de Ouerlantse wisse, De doch
die is so buerch deutch, &c.

Suy

Da

Psalm. Cxxviii.

U hemelsthepsel, loof de Heere,
 Loof hem mit hyoge, tot krachten,
 Loof hem alle zyn Enghels seer, Loof hem alle zyn heyrneachten.
 Loof hem oock Son end Maen eenpaer, Loof hem alle sterren klaer,
 Loof hem hooge Hemels r'asmen, Daer toe de waters die daer zyn
 Bouen die Hemels, laet hem sijn Puffen, end s' Heeren Name.

Wanz alleenlich, door zyn beuel, Sijn die dinghen gheschapen,
 Hy heeft se oock beueficht seer wel End eertlich wullen staken.
 End heeft hen ghegheuen een Wet, End een sijn oedering gheset,
 Die sy niet onterreeden.

Du Erdschepsel loof God sijn,
 Ghy draken reech den steuen sijn,
 End alle afgeanden mede:

Tyen end baget oock sner end damp,
 Wind, mit zyn stouand'inghen,
 Die synen goeden witte sampe Sijn woerd wel kan volbringhen,
 Berggen end alle huenels mit een Vuchtbaer boommen in' ghemeen,
 End alle ebedr'ommen,
 Reesten end oock allerley bes,
 End hierpande d'eren daerme.

Vooghels beueter mit plumen,
 De Koninghen op d'edfche dal
 End alle volcken r'ames
 De Voosten herfchende ouer al,
 Alle Richters by namen:
 Oock die daer tongheltinghen zyn,
 End d'agete de tongheltinghen sijn

Psalm. Cxxviii.

Psalm.

In huere ionghe Jacen,
 Doch de ouden van daghen hy
 End die daer opgroeypen, dat sy
 Puffen den Naem des Heeren.
 Want syne Naem alleen hooghe is
 End van seer grooter weerden,
 Sijn Heekicheyt die gaet ghetwou
 Bouen hemel end erden:
 Hy heeft eenen hooren gaer dicht
 Synen volcke sijn opghericht,
 End lof all synen boommen,
 Naemlich den hinderen Israel,
 Synen volcke ghelouet wael,
 Louet den Heere, Amen.

Cantate Dominum canticum.

Psalm. Cxxix.

En lof'angh, ouermits de beeloffin
 Ge der Isracliten, sampt oock om de die-
 tot Christi ouer de ganse werelt, waer
 door den volcke der heylighen een volle
 hede ghepredicht sal werden op d'oude
 der wereld.

Op een Franchoysche toffe.

En niento ghel'ang singet Gods
 d' de Heere In der boommen se
 King sijn lof end ere, Isracl sich
 verhueghe deeghlich in den Schep
 per sijn.

Laet de hinderen Ston ernstlich be-
 kunden Sich, in huereen Koningh oock
 vallen tijden, Dat sy synen Name end
 Puffen reyn, Louen ghemeyn.

Dat se hem mit reomlen end harpen
 lof singen, War Gode is sijn volck een
 heualligh dingel, Hy beueter de iacche
 med'ighen in' h'eyd. Dit saligheyt.

Psalm. CXLV.

Wilt heerlicheyt sullen de grootste onse
Springen. In huer bedde oock tuchten
mit blijden schijne. Sy sullen God mit
der heel pissen sijn. Sonder waschen.

En tweefindigh sweerd sal sijn in huer
handen. Wat sy sijn aen d'heydes we-
ken. end van den Volcken moghen een
kressinge doen schoon. Na recht loon.

Op dat sy huer koningen binden mo-
ghen. Mit ketenen. end huer edele her-
zoghen. Mit tisseren boerbanden sterck
end swaer. In't openbaer.

Om te ogen dat gherichte Gods te de-
ghen. Als geschicuen staet. welck daer
alle weghen. Sal sijn allen bycomen tot
grooten eer. Louet den Heer.

Laudate Dominum in sanctis.

Psalm. CL.

Waudt vermaent dat volck te pise-
sen Godes moghentheyte. wt blijden hee-
te. door den gheest.

Op een Franschorsche wijsse.

Oest God in sijn heylighd mit

L aendachte Loeft hē in dat si-
moment syner hechten. Louet
hem groot. om syner sterckheyte wil. Oock
lijde end stil.

Loeft hem om syne erefflicke groot-
heyt wille. Loeft hem mit basoenē ge-
klingh anstille. Loeft hē op der luyte
end op de harp sijn. Mit blijden sijn.

Louet hem mit trommelen ende pis-
pen. Louet hem mit snaeren end orgel-
ppen Louet hem met cymbalen. Dis
oer sijn Soetlydigh sijn.

Louet

Psalm. CL.

Pol. 94.

Louet hem mit den klingenden cym-
balen. Die daer tot bueghd vertoe-
ken. in der quaten. Alles wat daer leefs
dat loue God seer. Louet den Heer.

De lossangh Marti.

Luce. I.

Op de wijsse des 105. Psalms.

Jin siele maect groot de Heer.

Waar beneuen de gheest mijn
Heeft sich ghueghet in God seere

Gynen Salghmaker reyn.

Wane hy heeft schoon aenghesien

Syne dienstmaeghd nederheyt sijn.

Dies sullen alle gheslachten

Hy saligh segghen. end achren.

Want aen my heeft groote dinghen

Ghedacn die daer maghtigh is.

End syne Naem/ich moet singden

Is gaer heyligh ende frishe.

End syne bermherstighete

Blift tot den in ewighete.

Van gheslachte tot gheslachten

Die hem briesen end groot achten.

Hy heeft groot ghewelt op erden.

Door synen arm ghedaen.

End verstroeyt. die mit bouwerden.

In huer heet. waren beuaen.

Hy heeft afghetoghen schoon

Die machtigh van den thoon:

Die nederighe van stonde

Heeft verhooght. wt sinaed end schade.

Die hongherighe mit goede

Hy heeft veruult riekeck.

De rieke. in hueren ghemoeds.

Hy heeft oock versen ledigh.

End

Wet ghesangh Zacharie.
End Israet synen knechte
Wy heeft opghenomen slechte,
Op dat hy ghedachtigh ware,
Synet barmhertigheyt klare.
So hy toeghefeyt wt gnade
Heeft tot onsen vaderen,
Abraham end synen sate,
In ewigheyden, Amen.

Het ghesangh Zacharie.

Luc 1.

Op de wisse des 4. Psalms.

Heloeft si de Heer God bā Jh
Sael. Die daer besocht heeft wel
End heeft synen volcke sijn toe-
ghesien. End verlossing ghedaen.

En heeft ons oppericht end oebereypt
Den hooft der saligheyt.

In den huysē Davids des knechtes sijn,
Dit vroelicke aenschijn.

So hy daer heeft gesproke en verkond
Huydelich, door den mond
Synet heyligen Propheet, so men leeft,
Die voorijds sijn ghewest:

Naemlich dat wy van onst byandē sijn,
Behauden souden sijn,

End van aller hand, die aen alle zyd,
Ons draghen haer end rijd.

Om mit onsen vaderen door ewigheyt
Te doen barmhertigheyt,

End te wesen sijn heylighen verbonds
Ghedachtigh op der stond.

Om veltue, waerck hy, die daer ewighe
Oit zed ghewoen heeft,

Tot Abrahamen onsen vader frisch
Ous te gheuen ghewis.

Op

54
Het ghesangh Zacharie.

Op dat wy van onser byanden hand
Verloft aen allen kant

Dem dienden by, na synen goeden wil,
Doek sonder vrees sijn.

Al voor hem, in alderley heyligheyt,
Ende gherechtigheyt.

Alle de daghen onses leuens langh,
Wypen eenigh bedwangh.

End du sint du salt d' Alderhooghsien
Propheet ghebreien sijn,

Want du salt voor Heere aenschijn gaen,
Du sijn weghen maecht plat.

Om te gheuen kentschap der saligheyt
Synen volcke ouer bierd.

In quistlinghe synet souden al,
Op desen erdschen dal.

Door die hertgedelike vermertigheyt
Onses Geds vol goetheyt.

Waer mit ons heeft besocht de opgangh
De der hooghden in noot.

Op dat hy beersichne die in duyftherheyt
Siten, end in doors leyd,

Om onst boeten te beschicken alwegh
Sijn op den bydes wegh.

¶ ¶ ¶ ¶

¶ ¶ ¶

Register deser Psalmen.

Bethal des Psal.	D.	Fol.
xxvij.	De Heer is mijn zc.	7.
Cx.	De Heer heeft gheseyt	11.
xxviii.	De hoopheit der godloosen	14.
Cb.	Dancet doch end loeft God	18.
Cbiiij.	Dancet God de Heer, want	31.
Cxxix.	Du heerst my, Heer, an.	49.
Cxviij.	Du hemel thepsel loeft den	52.
L.		
Cxlv.	Een nieuw gefangh singet	53.
S.		
lxvij.	God wilde onser genadich	24.
Cbviij.	Gheef lof end danc zc.	34.
Cxx.	Ghelucksalich mit waechz,	40.
Cxliij.	Ghelooft sy de Heere mijn.	51.
	Ghelooft sy de Heer God	54.
D.		
xxviiij.	Heer wil my,	16.
Cxv.	Hoort doch alle volcken	21.
J.		
xxxi.	Ich heb in dy gheset	9.
xxxiij.	Ich wil stiers den Heer	12.
xxxiij.	Ich heb in my gheseyt,	18.
lxvi.	Juycher Gode, du erdiche	23.
Cxi.	Ich sal dy Heer, dancken	36.
Cxxviij.	Ich wil toe gantsen herte	49.
Cxli.	Ich roupe ernstlich tot dy,	50.
K.		
Cxlv.	Koemt laet ons horen	24.
L.		
Cli.	Loeft God in sijn heylighdē	59.

Bethal.	Register.	Fol.
xxv.	Mijn Heer ick tot dy	5.
lxij.	Mijn sel, met ghedult	22.
Cbviij.	Mijn herte, O God end	36.
	Mijn sele maect groot den	54.
N.		
lxvi.	Neem my, O Heer,	4.
Cli.	Na dat ick langhe op den	19.
O.		
Cbviij.	Onse God end Heer	3.
lxviij.	O Heer hoedt my mijn	6.
xxviij.	O Heer die daer bist mijn	8.
xxv.	O Heer, ick wil hoogh	8.
xl.	O wel salich die daer	20.
Cxi.	O Heer verhoort doch v'ge.	25.
Cxv.	O mijns lofs God swijche	37.
T.		
C.	Treentem doch mijn woort.	2.
W.		
Cxviij.	Welken mijn sel loeft end	26.

Spade des Registers.